anticipația

COLECȚIA POVESTIRI ȘTIINȚIFICO-FANTASTICE

JACK VANCE

Lovitura de grație

531

SOCIETATEA ȘTIINȚĂ & TEHNICĂ S.A.

SOCIETATEA
ŞTIINŢĂ & TEHNICĂ S.A.

Societate cu capital de stat, funcţionând sub egida Ministerului Cercetării şi Tehnologiei, înmatriculată în Registrul Comerţului cu nr. J 40/6775/1991

Consiliul de administraţie
IOAN ALBESCU - director
NICOLAE NAUM
ŢURLICA LILIANA

Director onorific
ALEXANDRU MIRONOV

Redactor literar
MIHAI-DAN PAVELESCU

Tehnoredactor
PAVEL D. CONSTANTIN

Coperta
ILIE BARTOLOMEI

Difuzarea
CORNEL DANELIUC
MUGUREL NIŢULESCU
(telefon: 617 58 33 sau 223 15 30, 223 15 40, int. 1151)
Adresa: Piaţa Presei Libere nr. 1, Bucureşti, cod 79781
Telefon: 617 58 33
Fax: 222 84 94
Tiparul
Tipografia **"INTERGRAPH"**
Telefon: 220 49 35
Abonamentele se pot face la oficiile poştale, precum şi direct la redacţie. Cititorii din străinătate se pot abona prin Rodipet SA, PO BOX 33-57. Fax: 004-1-312 9432 sau 004-1-312 9433. Telex: 11995 Piaţa Presei Libere nr.1, sect. 1, Bucureşti, ROMÂNIA.

Lei 1000

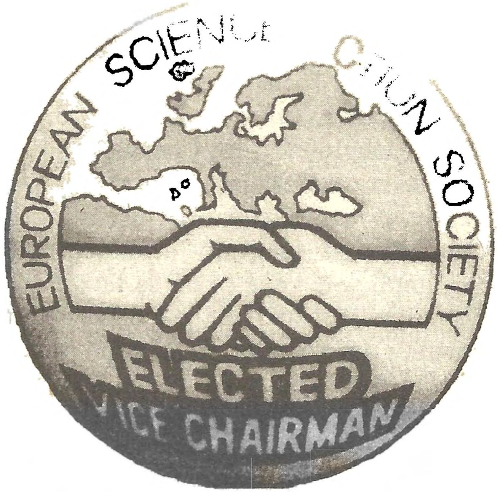
anticipaţia

Revistă lunară de literatură şi artă SF
(nr. 531/februarie/1996)
editată de Societatea "Ştiinţă & Tehnică" S.A.

SUMAR

SHOW CASE

de Alexandru Mironov

Să mai punem câteva cărămizi la zidul de mâine. Alte Românii – ca să-l parafrazăm pe Norman Spinrad ("Alte Americi"), idei despre ceea ce s-ar putea face mâine, gândind viitorul, astăzi.

Voi porni de la un dat concret: centrala energetică Cernavoda, unitate cu combustibil nuclear.

Ridicată la confluenţa dintre bătrânul Danubius şi tânărul canal Dunăre-Marea Neagră, lângă oraşul aşezat între dealuri cu superbe vii şi livezi, centrala nuclearo-energetică va rezolva, într-o primă etapă, 6% din nevoile energetice ale ţării, şi peste 12%, să sperăm, peste alţi câţiva ani, când va funcţiona – cu siguranţă! – la capacitatea maximă proiectată. România aderă astfel, neoficial, la "clubul energeticii atomice", dar la distanţă mare, în timp, de momentele în care vecinii noştri s-au dotat cu centrale utilizând uraniul drept combustibil.

Ceea ce este însă o rămânere în urmă – reală! – poate fi transformat într-un câştig, stabileam, nu de mult, la un pahar de şampanie, împreună cu Excelenţa Sa domnul Gilles Duguay, ambasadorul Canadei la Bucureşti.

Asta pentru că, nu departe, la Nord-Est, cu 10 ani în urmă, s-au zguduit balaurii atomici de la Cernobîl; şi pentru că, nu departe, lângă Giurgiu, la bulgari, stă în echilibru instabil centrala nuclearo-electrică Kozlodui, din aceeaşi familie cu cea de la Cernobîl – dar şi cu cele funcţionând în plin, la Budapesta, Praga, în Ucraina şi Rusia, construcţii care, pe bună dreptate, încruntă frunţile specialiştilor. Care specialişti, într-o zi, pot decide stingerea focurilor atomice – pe motivul că aceste centrale sunt vechi, depăşite, nesigure. Pentru că regulile de securitate în energetica nucleară s-au înăsprit în acest domeniu, pe bună dreptate.

Şi atunci, în momentul în care această decizie va fi, eventual, luată, singura centrală nuclearo-electrică ce va rămâne în funcţiune în zona balcano-carpatică, va fi cea de la Cernavoda!

De aceea, eu, dacă aş fi ambasadorul Canadei aici – îi spuneam domnului Gilles Duguay –, aş face din Cernavoda un *show case*, un caz de demonstraţie, o prezentare în vitrină, cum se spune. Aş

interveni în urbanistica oraşului Cernavoda, aş dărâma blocurile desuete, ridicate în anii socialismului, impunând o linie elegantă, funcţională, cam după modelul locuinţelor din Canada. Aş lipi oraşul de crestele dealurilor, aş moderniza străzile şi drumurile din jur, dotând Cernavoda cu instituţii ultraelegante. M-aş implica în ceea ce nu se face încă, turismul pe Dunăre, pentru a da de lucru oamenilor din zonă. Pe canal şi pe fluviu aş retehnologiza porturile, pentru a stimula dezvoltarea navigaţiei. I-aş convinge pe viticultorii, horticultorii, agricultorii din jur să aleagă soiuri de mare productivitate. Aş convinge locuitorii să aleagă la conducerea oraşului oameni tineri.

Apoi, aş anunţa peste tot în lume că România şi Canada au construit, lângă vechiul pod numit "Anghel Saligny", o mândrie a secolului XIX, o localitate demnă de secolul XXI.

Ar fi, pentru noi, aborigenii, un câştig concret, cu putere de exemplu: iată, români, cum poate arăta un oraş românesc ultramodern.

Şi ar fi, pentru canadieni, un *show case* de o enormă publicitate: priviţi ce centrale nucleare sigure fac canadienii, ar putea spune excelenţa sa domnul ambasador – ia faceţi asemenea bijuterii industriale şi în Ucraina, Bulgaria, Ungaria, Turcia, Iugoslavia, Croaţia!

...Poate că paharul de şampanie de anul trecut va avea efect, un *show case* de genul celui pe care vi l-am descris ne-ar prinde grozav de bine. Imposibil nu este – SF-iştii o ştiu –, căci la doi paşi de Cernavoda, în aval, lângă Capidava, funcţionează de 6-7 ani, o... astronavă de pământ (vezi Lisa Tuttle), tabăra de Science Fiction "Atlantykron", cea din care atât de mulţi zboară, în gând, către stele...

SĂ-ŢI URĂŞTI APROAPELE

de Cătălin Sandu

„ ...puterea soarelui îl atinse, şi tânărul Icar căzu, sub privirile îngrozite ale tatălui său..."

Bărbatul închise cartea. Nesuferitul de fiu-său continua să doarmă ghemuit lângă perete. Zâmbi.

— Scoală, băiete. Am găsit cum să ieşim de-aici, zise Dedal.

Despre sefultură (II)

de Voicu Bugariu

Moto
„...nimic din ceea ce obligă la gândire nu este zadarnic..."
Ioan Petru Culianu

Răuvoitoare în aparenţă, inventarea conceptului de sefultură exprimă de fapt dorinţa de exactitate. Sefultura este o categorie distinctă de texte. Studierea ei oferă căi de acces spre înţelegerea unei mentalităţi şi a unui grup social. Practic, conceptul a fost impus de înşişi sefiştii, prin pledoarii repetate în favoarea tezei că ei nu sunt scriitori şi nici amatori de literatură. În autoscopiile sefiştilor, fandomul este un grup social de sine stătător, format din fani, lipsit de legături cu acela al scriitorilor şi al cititorilor de literatură. Ideea că producerea şi lectura unor texte SF sunt activităţi independente de cele literare a devenit din ce în ce mai explicită. Devenind tot mai clar faptul că nu este vorba de literatură (SF), un nou concept se impunea. Întâmplarea a făcut ca propunerea să fie făcută de subsemnatul. La urma urmelor, sefultură nu sună prea rău, iar parţiala omografie cu *sepulture* este chiar potrivită, din moment ce sefultura „înmormântează" literatura (SF).

Conceptul de sefultură nu este legat doar de respingerea expresă a literaturii. El este îndreptăţit şi de existenţa multor texte (ficţiune, critică, eseistică, traduceri SF) ce ţin doar în mod formal de literatură. În cazul acestor texte pseudo-literare, recurgerea la tradiţionalele judecăţi de valoare este inadecvată. Nu eşti îndreptăţit să-i reproşezi unui sefist slaba calitate literară sau/şi culturală a textelor sale, atât timp cât el consideră, adesea explicit, că face *altceva* decât literatură. Drept urmare, atunci când literaritatea scade sub anumite limite, criteriul estetic trebuie să îi lase locul celui sociologic, iar tradiţionala polemică dintre partizanii şi adversarii literaturii SF devine caducă. În aceste condiţii, lucrurile se schimbă. Sefiştii nu mai sunt priviţi ca nişte scriitori şi cititori rataţi, beneficiind de drepturile integrale ale oricărei minorităţi licite. Sefultura este considerată o contracultură, adică o cultură alternativă. Pentru observatorul neutru, preferinţa sau aversiunea cuiva pentru ea contează la fel de puţin ca şi rezultatul unei dispute religioase.

În articolul *Gnoza SF* (*Almanah Anticipaţia 1995*, editat de S.C. „Ştiinţă & Tehnică" S.A. în colaborare cu Editura „Vox" S.R.L., Bucureşti, 1995) am făcut un prim pas în sensul celor de mai sus. Ulterior, pe măsură ce conceptul de sefultură a fost clarificat, s-a dovedit că apropierea dintre fenomenul SF şi structura unei minorităţi religioase este argumentabilă. Cea mai serioasă confirmare a venit, printr-o coincidenţă amuzantă, tocmai din partea editurii care m-a ajutat, prin publicarea unor traduceri şi eseuri SF de slabă calitate literară, să înţeleg ce este aceea sefultură. Un strălucit eseu, apărut anul trecut într-o traducere impecabilă (Ioan Petru Culianu, *Gnozele dualiste ale Occidentului,* traducere de Thereza Petrescu, cuvânt înainte al autorului, postfaţă de H.-R. Patapievici, Editura Nemira, Bucureşti, 1995) poate fi citit într-o „cheie SF", cu rezultate edificatoare. Regulile de generare şi de funcţionare ale diferitelor gnoze sunt perfect aplicabile sefulturii.

Esenţa concepţiei lui Ioan Petru Culianu este convingerea că „*totul* poate fi definit în termeni de *mind game*", esenţială fiind „reducerea oricărui fenomen spiritual sau cultural la mecanismul său de generare". Aceste idei apar într-o variantă radical remaniată a *Gnozelor..., The Tree of Gnosis. Gnostic Mythology from Early Christianity to Modern Nihilism*, 1992, rezumată de postfaţator.

Să cităm acum câteva dintre formulările lui Ioan Petru Culianu. Aplicabilitatea lor la sefultură este atât de evidentă, încât în unele cazuri nu este necesar nici un comentariu: „...gnosticismul ar putea fi foarte bine descris ca o mişcare *ştiinţifică* extrem de critică la adresa paradigmei dominante. În contextul său istoric, gnosticismul se defineşte aşadar prin apartenenţa lui la *contracultură*." (pag. 76). Există şi o menţiune la un anumit fel duplicitar de a gândi al ereticilor, adică al gnosticilor. Culianu scrie despre „*reservatio mentalis* a ereticilor, în stare să mărturisească legea ortodoxă şi să atribuie în acelaşi timp cuvintelor o semnificaţie simbolică; şi despre capacitatea lor de a simula credinţa şi cultul ortodox." (pag. 238) Gândul se îndreaptă numaidecât spre atitudinea ambiguă manifestată de partizanii sefulturii. Aceştia se declară independenţi de motivaţiile literaturii (SF), dar în acelaşi timp încearcă să treacă drept scriitori şi cititori obişnuiţi. Capitolul intitulat *Nihilism modern şi gnosticism* este în mod special revelator. Menţionând diferite interpretări moderne, Culianu nu-i uită pe cei care consideră „gnosticismul" lumii de azi „o forţă *istorială* fatală, care determină destinul popoarelor lumii antrenate în mişcarea occidentală". Apar referiri la „invadarea reuşită a instituţiilor occidentale de către mişcările gnostice", la „geniul camuflajului scriptural al lui Calvin" şi la opera acestuia, „primul Coran gnostic pus la punct în mod deliberat". Sintetizând opiniile celor preocupaţi de nihilismul modern, Culianu conchide: „Totalitarismul înseamnă într-adevăr împlinirea căutării gnostice a unei teologii civile." Neuitând, însă, să precizeze că nu numai calea marxistă este posibilă, ci şi „occidentalizarea", care implică „nimicirea adevărului sufletesc şi dispreţul pentru problema existenţei". (pag. 326-327)

În extraordinara carte a lui Ioan Petru Culianu se află şi numeroase alte sugestii pentru cine doreşte să înţeleagă sefultura. Pot fi uşor pricepute, de exemplu, patima sefiştilor pentru limba engleză şi neatenţia lor faţă de textele scrise în limba română. Dată fiind conceperea (sau intuirea) sefulturii drept o „gnoză" mondială, preocuparea pentru textele scrise într-o limbă „provincială", cum ar fi româna, apare drept superfluă. În mod paradoxal, acest „sindrom" nu-i ocoleşte pe autori şi pe traducători. Aceştia compun texte în limba română, dar în conştiinţele (sau subconştienturile) lor persistă convingerea că limba „gnozei" lor este engleza. Lesne de explicat este şi slaba preocupare a sefiştilor pentru operă, adică pentru elaborarea unică, autentică şi, în schimb, atenţia asiduă acordată de ei ansamblului sefulturii. Spre deosebire de scriitorul preocupat de opere distincte, indiferent de apartenenţa acestora (inclusiv, deci, pentru opere SF), sefistul este obsedat de înserierea textelor într-un anume profil scriptural. Astfel se explică permisivitatea aproape fără limite faţă de textele nule ca literatură, dar purtând marca SF. Practic, oricine are o abilitate minimală în folosirea limbii române poate deveni peste noapte sefist publicat. Pătrunderea în grupul social al scriitorilor este relativ trudnică, iar recunoaşterea reală ţine de destin. Lucrurile stau exact pe dos în ceea ce îi priveşte pe sefişti. În sefultură devii „celebru" în câteva săptămâni. De ce? Fiindcă sefiştii practică prozelitismul.

Ce urmăresc, la urma urmei, sefiştii, autorii şi cititorii de sefultură? Nu vor să fie scriitori, nici cititori obişnuiţi. Nu le place literatura (SF) autentică. Bun. Ce ţintesc, atunci? Probabil succesul comercial. Numai că lucrurile se complică, taman în momentul când sefiştii consideră că i-au trimis pe scriitori la gunoi şi au cucerit piaţa cărţii. Cărţile SF nu se prea mai vând, semn că abundenţa unor traduceri de slabă calitate literară începe să le coste pe edituri. În ceea ce îi priveşte pe autorii români de sefultură, situaţia este întrucâtva analogă. Nu este suficient să practici un fel de *ars povera*, reasamblând fragmente culturale adesea neasimilate, pentru a deveni autor de texte vândute.

O replică binevenită

Revista „Anticipaţia" a publicat un text semnat de Editura Karmat Press din Ploieşti, referitor la opinia subsemnatului despre antologia *Motocentauri pe Acoperişul Lumii.* În contextul unei discuţii despre sefultură, această replică a picat cum nu se poate mai bine. Îi mulţumesc autorului, atrăgându-i atenţia că în câteva ocazii cochetează cu stilul suburban.

Editura ploieşteană se referă la nişte insinuări. Nu există nimic asemănător în recenzia cu pricina, unde n-am făcut decât să remarc nişte proceduri neobişnuite. Replica aduce câteva precizări plauzibile. Într-adevăr, sefiştii pot să acţioneze ca un grup, deosebindu-se astfel, o dată mai mult, de scriitori, persoane prin excelenţă pe cont propriu. Rămâne să aflăm, pe de altă parte, dacă plata timbrului literar a avut loc conform legii, adică dacă A.C.F.S.F. „QUO VADIS" are respectivul drept.

Reproşurile pornite de la unele judecăţi de valoare nu fac decât să sprijine tentativa de circumscriere a sefulturii. Editura Karmat Press vede lucrurile din interior, ţine cont doar de succesele obţinute în cerc închis, „de casă". Avem o nouă dovadă a faptului că pe sefişti nu-i interesează succesul în marele câmp literar. Nimic rău în asta, bineînţeles.

Interesantă mi s-a părut şi referirea la „fanii din vechea gardă", în mod evident depăşiţi de evenimente şi înţepeniţi în scheme mentale desuete. Este cumva şi subsemnatul un fan din vechea gardă? Ia te uită! Eu ziceam că sunt un critic literar.

Editura îmi reproşează şi un anume fundamentalism ortodox. În acest punct, aproape că îi dau dreptate. Probabil că, într-adevăr, n-ar fi fost cazul să menţionez reprobativ mânjirea simbolurilor creştine. Optim ar fi fost să analizez mai amănunţit metoda mânjirii, maniera de a porni de la mituri şi alte alcătuiri culturale, pentru a le demola şi a le reasambla în moduri şugubeţe sau degradante.

Ar mai fi de spus că replica trimisă din Ploieşti m-a dezamăgit sub raport stilistic. M-aş fi aşteptat ca purtătorul de cuvânt al unei mişcări antiliterare să scrie mai bine.

Umor SF

Umorul SF de bună calitate este destul de rar. Poate fiindcă jocul mental al îmbinării unor motive şi teme nu admite distanţarea. Poate fiindcă SF-ul nu-şi prea poate permite luxul de a-şi bate joc de el însuşi. O excepţie de bună calitate literară este o carte recentă: Max Anthony, *Panică printre peştii solubili,* traducere de George Anania, Editura Nemira, Bucureşti, 1995. În *Panică...,* zeflemeaua *a la francaise* funcţionează excelent. Autorul culege prefabricate literare de tip SF şi le foloseşte pentru a compune un „rock" al locurilor comune. Un monstru de inteligenţă umană, având un cap realmente enorm, este întrebat ce are de gând şi răspunde: „— Eu vreau să mor. Voi asculta pentru ultima oară rockul meu preferat, *Howling Monster Rock*, de *Metaphysical Submarines* şi, chiar la acordul final, mă voi stinge sub efectul unei supradoze de fuzzoină verde de pe Procyon 4." Un personaj procedează astfel: „Cu degetele lipsă ale mâinilor absente bătu pe claviatura unui ordinator inexistent: R apoi *Enter*." Colonelul Bazukovski trăieşte pe o planetă administrată de sovietici, dar are o motocicletă americană. Pentru a nu stârni suspiciuni în privinţa unor eventuale simpatii pro-occidentale, când îşi duce scula la reparat, se dedă unui ritual sadic: „Astfel că îşi cumpărase un bici, un *knut*, de la magazinul de antichităţi. Şi când Bulgovskov îi arunca priviri bănuitoare, el îşi biciuia din toate puterile motocicleta, urlând: — Nenorocită de maşinărie decadentă! Gunoi capitalist ce eşti!" Max Anthony are, pur şi simplu, umor.

Traducerea este bună. *Par hasard*, autorul ei este de meserie scriitor.

P.S. Erată la articolul Două romane, apărut în Anticipaţia nr. 530, la pag. 4, coloana din stânga, rândul 2 de jos, Philip se va citi Phillip. La pagina 5, coloana din dreapta, rândul 16 de sus, disck jockey se va citi disk jockey. (V.B.)

Iubire e planul, Planul e moarte

de James Tiptree, Jr.

Premiul Nebula — 1973

AMINTIRI...

Auzi, micuţa mea roşioară? Strânge-mă blând, iubito. Frigul creşte.

Îmi amintesc.

– Enorm de negru sunt, şi de speranţă plin, şi sar pe toate şasele-mi picioare, de-a lung de munţi, în fierbinţeala nouă!... *Schimbătoru-l cânt. Străinul îl cânt! Schimba-se-vor schimbările etern pe-acest pământ?...* O, toate gândurile-mi au de-acum cuvinte! Înc-o schimbare!

Nesăţios m-avânt spre soare, urmând în aer firavul fior. Pădurile s-au făcut iar mai mici. Şi-atuncea văd. Eu sunt acesta! Eu – Eu-Însumi, MOGGADEET – crescut încă mai mare-n frigul iernii! Şi mă uimesc pe mine însumi, Micul-Moggadeet!

Freamăt, ispită răsunând dinspre partea însorită-a lumii. Sosesc!... Şi soarele se schimbă iarăşi. *Prin noapte soarele se plimbă! Într-a luminii pară, el către Vară drumu-şi schimbă!...* Dogoritor e şi Eu-Moggadeet Eu-Însumi. Şi dau uitării iarna cea cu vreme rea.

Memoria mă cutremură.

O, Cel Bătrân!...

M-opresc din goană, înşfac un copac. Atât de mult dorit-am să-l întreb pe Cel Bătrân. N-am avut timp. Îngheţul. Copacul se prăvale-n josul coastei, privesc căţărătorii-graşi rostogolindu-se. Dar nu mi-e foame.

Da, Cel Bătrân m-a prevenit – nu l-am crezut. Îmi văd de drum, mâhnit... Cel Bătrân ţi-a zis, Frigul, frigul să te ţină-i scris. Îngheţatul frig! Ucigaşul frig! În frig te-am ucis.

Acum, însă, e cald, cu totul altfel. Din nou sunt Moggadeet.

Sar peste-o culme şi-l văd pe fratele meu Frim.

În prima clipă nu-l cunosc. E un bătrân negru şi mare! Gândesc. Şi în căldură vom putea vorbi!

Alerg spre el strivind sub tălpi copacii. Uriaşul negru stă ghemuit lâng-o prăpastie, pândind în jos. Spinarea-i neagră are bucle lucitoare la fel ca... ESTE Frim! Frim-cel-pe-care-l-hărţuiam, Frim-prea-speriosul! Însă acum i-atât de mare! Frim Gigantul! *E un străin, un schimbător...*

— Frim!

Nu m-aude; turnurile-ochi i-s toate sub copaci. Coada-i zvâcneşte-n chip ciudat, tremurând toată. Ce-o fi pândind?

— Frim! Eu sunt, Moggadeet!

Dar freamătă, doar, din picioare; -i văd pintenii ieşind. Ce mai nebun, Frim ăsta! Mi-aduc aminte cât e de sfios, caut să mă mişc uşor. Ajuns aproape, iarăşi sunt uimit. Acum sunt eu mai mare decât el! *Schimbări!* Pot să-i privesc drept peste umăr, în prăpastie.

Acolo, galben-verziu cald. O poieniţă-arzând vesel în soare. Mi-aplec ochii să văd ce caută Frim şi toate-uimirile aruncă lumea-n aer.

Te văd pe tine.

Te-am văzut.

Te voi vedea întotdeauna. Dansând în focul verde, steluţa mea cea roşie! Atâta de strălucitoare! -Atât de mică! De desăvârşită! De aprigă! Te-am cunoscut – O, da, te-am cunoscut din prima clipă, tu, fraga-mea-de-zori-de-zi, micuţă stacojie! *Roşie!* Puicuţă mică roşie, mai mică chiar decât e cel mai mic dintre-ochii mei. Şi-atât de ne-nfricată!

A spus-o Cel Bătrân. Roşu – culoare a iubirii.

Te văd lovind un săltător de două ori cât tine, ochii-mi ies în afară pe când tu sari la el şi te rostogoleşti şi ţipi *Lililii! Lililiii-ii!* -n copilărească furie. O, vânătorul meu mic şi viteaz, tu nu ştii cum că cineva priveşte drept în adâncul dulcei tale blăniţe-a-iubirii! O, da! -I de rozul cel mai pal, abia-mbibată-n roşu. Nainte fălcile-mi ţâşnesc, şi lumea fulgeră şi se-nvârteşte.

Şi-atuncea Frim, sărman nebun, mă simte înapoia sa şi se ridică.

Dar ce mai Frim! Pungile-beregăţii i se umflă, purpurii-negre, plăcile-i sunt aprinse ca Maica norilor-cei-de-furtună! Sclipindu-şi, clănţănindu-şi pintenii! Coada îi bubuie!

— I-a mea! urlă – de-abia îl înţeleg. Se-aruncă drept asupra mea!

— Stai, Frim, stai! strig, sărind nedumerit în lături. Îl simt fierbinte – cum poate fi Frim sălbatic, sălbatic-de-a-ucide?

— Frăţioare Frim! îl strig blând, a alint. Dar e ceva rău în neregulă! Şi vocea mea tot urlet e! Da, în căldură, şi vreau numai să-l liniştesc, sunt plin de dragoste, – dar răgetul-de-moarte-aleargă-n mine, şi eu mă umflu, clănţăn, tun! De neînvins! Să sfarm – să sfâşii...

Ruşine mi-e.

Mi-am revenit în mijlocul a ce-a mai rămas din Frim, bucăţi din Frim sunt peste tot, eu însumi îmbibat cu Frim. Însă nu l-am mâncat! Nu, n-am făcut-o! Ar trebui de-aceasta să mă bucur? Sfidat-am cumva Planul? Dar beregata îmi era închisă. Nu pentru că acela era Frim, ci doar din pricina dragei de tine. Tu! Unde eşti? Poiana este goală! O, -nfricoşată frică, te-am spăimântat şi ai fugit! Pe dată uit de Frim. De toate uit, numai de tine nu, tu, miez al inimii-mi, preţioasa mea roşioară!

Zdrobesc copaci , smulg stânci din rădăcină, întorc pe dos toată prăpastia! O, unde te ascunzi? Deodată-o nouă teamă mă cuprinde: dacă-n sălbatica mea căutare te-am lovit? Mă strădui să mă liniştesc. Încep să caut, încercuind din ce în ce mai larg peste copaci, tăcut asemeni unui nor, cu ochi atenţi urechi ciulite, spre fiecare poieniţă. Un cântec nou îmi curge prin gâtlej. *Uuuu, Uu-uu, Rum-a-luu-ly-lun,* mă tângui. Vânând, vânându-te pe tine.

Zăresc deodat-o neagră namilă în zare şi într-o clipă mă ridic cât sunt de mare şi mugesc. Pe negru să-l atac! Un alt frate să fie? L-aş omorî, dar iată-l că se face nevăzut. Mugesc din nou. Ba nu – *pe mine mă mugeşte,* a negrului putere nouă. Şi totuşi, înlăuntr-adânc, Eu-însumi-Moggadeet priveşte, şi-i cuprins de teamă. Pe negru să-l atac – chiar în căldură? Nu-i nici o siguranţă, cu-adevărat suntem asemenea căţărătorilor-grăsuni? Dar în acelaşi timp se simte – O, ce drept e! O, ce bun e! Dulce-i Planul! Renunţ să te mai caut, cu nou-mi cântec năzuind *Uu-luu* şi *Luuly-rum-a-luu-uu-luu.*

Şi mi-ai răspuns tu! Tu!

Atât de mică , -ascunsă sub o frunză! Ţipând *Li! Li! Lililii!* Ţipând, ţipând, partengânându-mă, deja stăpânitoare! O, cum mă-nvârt, zdrobesc, caut să privesc sub fiece-mi picior, m-opresc încremenit de groază să nu strivesc micuţul *Lilili! Lii!* Legănător, tânjitor, Moggadeet cuprins de dor!...

Şi te-ai ivit, te-ai arătat!

Iubita mea gâză-de-foc, ameninţându-mă PE MINE!

Când îţi zăresc micuţele gheruţe de vânătoare înălţate, tot pântecul mi se topeşte, mă inundă. Piftie blândă-s tot, din cap până-n picioare. *Blândă!* O, aprig-blând precum o Maică, cred că sunt! Nu astfel simte-o Maică? Din fălci îmi curge suc ce nu e suc al pofeti – mă stăpânesc de teamă că te sperii sau că-ţi strivesc mica făptură, tânjesc să mi te prind, să te frământ, să te

mănânc dintr-o înghiţitură, în mii de ciuguleli...

O, forţă-a *roşului* – a spus-o Cel Bătrân! Acum îmi simt mâinile-ascunse, mâinile blânde pe care-ntotdeauna le port ascunse – acum ies la lumină, vin împingând spre capul meu! Ce? Ce...?

Mâinile-ascunse-ncep a frământa şi-a răsuci ceea ce-mi picură din fălci.

Ah, asta mă aţâţă, şi te stârneşte şi pe tine, roşioara mea, nu este-aşa?

Da, da, simt – chin – simt tulburarea ta sfioasă! Cum şi-aminteşte trupul tău chiar şi acum de zorile iubirii noastre, întâile, întâile momente de Leely-Moggadeet. 'N-ainte-a te fi cunoscut pe Tine-Tu-însăţi, şi înainte chiar ca tu să mă fi cunoscut pe Mine. Atunci a început, inimioara mea, cunoaşterea iubirii noastre a început în chiar clipa aceea când Moggadeet al tău privea spre tine-asemeni unei monstruoase nimiciri. Când am văzut cât îmi erai de mică, de neajutorată!

Da, chiar pe când mă arătam asupră-ţi minunându-mă – şi chiar pe când mâinile mele-ascunse trăgeau şi ţeseau soarta – chiar când mi-am amintit cu milă că demult, anul trecut, pe când eram copil, văzusem alte roşioare printre fraţii mei, până ce Maica le-a izgonit. Pe-atuncea nu eram decât un pici cam prostănac – n-am înţeles. Credeam că or să crească ciudate şi nebune în roşeaţa lor şi Maica bine a făcut că le-a gonit. O, Moggadeet nătâng!

Acuma însă te-am văzut pe *tine* flăcăruia mea – Am înţeles! În ziua-aceea chiar te alungase Maica ta. Nicicând nu ai simţit cumplita spaim-a nopţii singură pe lume; nu îţi puteai închipui că monştrii precum Frim te hăituiau. O, puişoru-mi de rubin, o, pică roşie! În veci, juratu-m-am, în veci nu te voi părăsi – şi jurământul nu mi l-am ţinut? În veci! Eu, Moggadeet, *aveam să îţi fiu Maică.*

Mare e Planul, dar eu eram mai Mare!

Tot ce am învăţat în singuraticul meu an de vânătoare, să mă strecor precum văzduhul, să sar, să prind atât de gingaş – toate aceste-nvăţăminte le-am folosit cu tine! Să nu rănesc nici cea mai mică parte din trupul tău strălucitor. O, da! Te-am prins, întreagă, -n toată mica ta desăvârşire, cu toate că îmi sfârâiai şi mă scuipai şi te luptai ca o scânteie-a-soarelui ce eşti. Şi-atunci...

Şi-atunci...

Am început – O, groază! Plăcere-şi-ruşine! Cum pot dezvălui o tain-atâta de frumoasă? – Planul m-a luat precum o Maică învăţându-şi pruncul şi cu-ale mele mâini ascunse-am început...

Am început să mă încătuşez!

O, da! O, da! Mâinile-ascunse, până atunci de nici o trebuinţă, acuma desfăcute, lacome şi vii, o clipă nu îşi încetau lucrarea cu sucul cel puternic ce-mi picura din fălci – au început să te *încătuşeze*, trecându-ţi pe deasupra şi prin jur şi pe sub tine, în fiecare clipă săgetându-mă cu frică şi cu veselie. Le-am învârtit printre-ale tale scumpe mădulare mici, în cele mai adânci şi delicate locuri, înfăşurându-te şi dezmierdându-te cu grijă, şi învârtind şi tot legând, până ai devenit un giuvaer strălucitor. Al meu!

– Dar ai răspuns. O ştiu acum. O ştim! O, da, în aprigile tale zvârcoliri, sfielnic mi-ai dat ajutor, întotdeauna, la sfârşit, să cadă fiece şuviţă-n locul ei... *A te lega, a te-nfăşa, Leelyloo iubita mea!...* Cum ni se mai mişcau trupurile în ţesătura întâiului al nostru cântec! Şi-acum încă o mai simt, şi mă topesc de încântare! Cum am ţesut mătasea-n jurul tău, legându-ţi fiecare piciorus micuţ, făcându-te desăvârşit neajutorată. Cum mă priveai fără de teamă, tu, pe mine, monstrul ce te-a capturat! Tu! Nicicând nu ţi-a fost teamă, aşa cum nici mie nu mi-e acum. Nu e ciudat, iubirea mea? Dulceaţa asta care ne inundă când ne supunem Planului. Mare e Planul! Teme-te de el, luptă-te cu el – şi totuşi, păstrează-i dulceaţa.

Dulce a început timpul iubirii noastre, când cel dintâi am devenit noua ta Maică-adevărată, nicicând să nu te izgonesc. Cum te-am hrănit şi cum te-am mângâiat, cum te-am vegheat şi cum te-am dezmierdat! Ce grea răspundere, de a fi Maică! Îngrijorat mi te-am purtat strânsă în braţele-mi ascunse, sălbatic am gonit toţi nepoftiţii, până şi gâzele nevinovate ale iernii, în fiece moment cu teamă să nu te sufoci sau să nu fi strivită!

Şi-n lungul nopţilor fierbinţi, ţi-am îngrijit trupşorul neajutorat, cu grijă slobozindu-ţi fiecare pui de braţ şi de picior, şi îndoindu-l şi-ntinzându-l, şi curăţind din tine fiecare bucăţică, cu limba mea cea uriaşă, şi ciugulindu-ţi micile gheruţe cu dinţii-mi înfricoşători şi desfătându-mă cu gunguritul tău de copilaş, făcându-mă că te mănânc pe când ţipai cu bucurie *Li! Lilili! Iubi-lili, Leely-lee!* Dar cea mai mare bucurie...

Am vorbit!

Vorbit, noi, împreună, amândoi! Ne-am contopit, împărtăşit, turnat unul în celălalt. Iubito, cum ne-am bâlbâit şi ne-am împiedicat la început, tu în ciudata limbă-Maică-a ta, eu într-a mea! Cum ne amestecam cântările fără cuvinte, apoi cu vorbe chiar, până ce tot mai mult şi tot mai mult ajuns-am să vedem unul cu ochii celuilalt, să auzim şi să gustăm, să ne simţim unul celuilalt lumea, până ce eu am devenit Leelyloo, iar tu ai devenit Moggadeet. Până-n cele din urmă când am devenit un singur lucru nou, noi, împreună, un Moggadeet-Leely, Lilliloo-Mogga, Lili-Moggalooly-deet!

O, draga mea, să fim noi oare primii? Să mai fi fost şi alţii ce-au iubit cu sinele lor depline? O, ce gând trist, că alţii care înainte s-au iubit, nu au lăsat nici o urmă. Să-ţi aminteşti de noi! Ai să-ţi aduci aminte, adorata mea, cu toate c-al tău Moggadeet a stricat totul şi frigul creşte? De te-aş putea numai o dată auzi vorbindu-mi iar, iubita mea cea roşie, nepătata mea. Îţi aminteşti, da, trupu-ţi îmi spune cum că-ţi aminteşti, chiar şi acum. Uşor, mai ţine-mă în braţe, -aşa, uşor. Şi-ascultă-l pe al tău biet Moggadeet.

Mi-ai spus cum e să fii tu, însăţi, mică-roşioară-Lilliloo. Mi-ai povestit de Maica ta, de visurile tale, de bucuriile şi temerile-ţi de copil. Şi eu ţi-am spus despre-ale mele, şi despre toate-nvăţămintele-mi în lume din ziua când Maica mea...

Ascultă-mă, pereche a inimii mele! Timpul zboară!

– În cea din urmă zi-a copilăriei mele, Măicuţa ne-a chemat pe toţi la ea.

— Fiilor! F-fiil-lorr!... (De ce îi scârţâia vocea în felu-acela?)

Fraţii mei s-au apropiat încet, cu teamă, din verdeaţa verii. Eu însă, micul Moggadeet, m-am căţărat în grabă sub arcul cel mare-al trupului Măicuţei, cătând spre blana-aurie-cea-de-Maică. Drept în fierbintea-i peşteră m-am dus, unde-ochii-ei-de-Maică strălucesc, în peştera ce ne-a adăpostit atât de bine tot timpul de când ne-am născut, aşa cum eu te ocrotesc pe tine, tu, floarea-mea-de-zori-de-zi.

Tânjesc să o ating, să o aud vorbindu-ne, cântând din nou. Căci blana-ei-de-Maică mă tulbură, e zdrenţuită şi posomorîtă. Sfios m-apăs pe una din uriaşele-i glande-ale-hranei. O simt uscată, însă o lumină ne-aprinde-adânc în ochiul-ei-de-Maică.

— Maică, şoptesc. Eu sunt, Moggadeet!

— FIILLLLLOR! Vocea îi bubuie în platoşă. Fraţii mei mai mari i se înghesuie pe la picioare, trăgând cu ochiul înapoi spre soare. Aşa-s de caraghioşi, îngrămădiţi, pe jumătate aurii, pe jumătate negri!...

— Mi-e frică! scânceşte-alături fratele meu Frim. Asemeni mie, Frim încă-şi mai are blana aurie, de copil. Maica vorbeşte iar, dar vocea-i tună atât de tare c-abia dacă-s în stare s-o-nţeleg.

— IARRR-NA! IARNA, AM SPUS! DUPĂ CĂLDURĂ VINE RECEA IARNĂ. RECEA IARNĂ, -NAINTE DE-A SOSI DIN NOU CĂLDURA, VINE...

Frim smiorcăie mai tare, îl opresc. Ce s-a-ntâmplat, de ce e glasul ei frumos atât de aspru şi străin acum? Ne gungurea mereu aşa de dulce, ne cuibăream în blana ei fierbinte sugând atât de bunele sucuri-de-Maică şi legănându-ne pe ne-ntreruptu-i cântec-de-plimbare *Ee-mooly-mooly. Ee-mooly-mooly,* pe când departe, jos, pământul se rostogolea. O, da, şi cum ne ţineam răsuflarea şi scheunam când începea puternicul ei cânt de vânătoare! *Tann! Tann! Dir! Dir! Dir Hataan! HATONN!* Cum ne-agăţam în clipa-ceea-nfiorătoare când se-arunca asupra prăzii şi auzeam sfâşiatul, mestecatul, înghiţitul în trupul ei, care-nsemnau că în curând glandele-hranei vor fi îmbelşugate.

Deodată văd un fulger negru jos – un frate dintre cei mai mari o ia la fugă! Vocea bubuitoare-a Maicii se sfărâmă. Şi trupul ei uriaş se încordează, şi platoşa-i răsună. Maica mugeşte!

Fugă şi ţipete, acolo, jos! M-ascund adânc în blana ei, sunt azvârlit în toate părţile de salturi.

— AFARĂ! IEŞIŢI AFARĂ! urlă Maica. Îngrozitoarele-i labe de vânătoare se izbesc, mugeşte fără vorbe, cutremurându-se, săltând. Când mă încumet să mă uit afară, văd că toţi ceilalţi au fugit. Cu toţii, mai puţin cu unul!

Un trup negru zăcând sub ghearele Măicuţei. E fratele meu Sesso – da! Dar Maica îl sfâşie, îl mănâncă! Privesc cu groază – Sesso cel pe care-l îngrijea atât de blând, de mândră! Suspin, îngrop capul în blana ei. Dar blana cea frumoasă îmi rămâne-n mâini, blana cea aurie-a Maicii moare! M-agăţ cu disperare, cercând să nu aud mestecăturile, înghiţiturile şi gâlgâitul. Sfârşitul lumii a sosit, şi-i groaznic, groaznic!

Şi totuşi, fraga mea de foc, chiar şi atunci aproape-am înţeles. Mare e Planul!

Într-un târziu, Măicuţa nu a mai mâncat şi-a început să umble. Pământul plin de pietre saltă jos, departe. Umbletul nu-i e lin, ci mă azvârle, chiar cântecu-i adânc sună ciudat. *Dă-i! Dă-i! Singură! Singură mereu. Şi dă-i!* Dar huruitul încetează. Tăcere. Maica se-odihneşte.

— Măicuţă! îi şoptesc. Măicuţă, eu sunt, Moggadeet! Aici!...

Plăcile de pe burtă i se strâng, un râgâit răsună în adânc.

— Te du, mormăie ea. Te du. E prea târziu. Măicuţa nu mai e.

— Dar nu vreau să te părăsesc. De ce să plec? Maică! mă vaiet. Vorbeşte-mi! şi încep să plâng în gunguritu-mi de copil, *Deet! Deet! Tikki-takka! Deet!* sperând că Maica va răspunde, mormăind adânc, *Brum! Brrumm! Brumaloo-brum!* De-acum văd un ochi-uriaş-de-Maică slab sclipind, dar tot ce se aude e un scrâşnet.

— E prea târziu. Nu mai... Iarna, am spus. Vorbit-am despre iarnă... Şi v-am spus... 'Naintea ei, te du. Te du.

— Spune-mi despre Afară, Maică, -o rog încet.

Alt mormăit sau tuse mă smulge-aproape de la locul meu. Dar când vorbeşte iar, vocea pare-ai suna mai blândă.

— Vorbe? bodogăneşte, vorbe, vorbe, vorbe. Tu eşti un fiu ciudat. Vorbe, la fel ca Taică-tău.

— Ce-i aia, Maică? Ce-i aia un Taică?

Râgâie iar.

— Vorbe mereu. Cresc iernurile, tot zicea. O, da. Spune-le cum că iernurile cresc. Iar eu v-am spus. Târziu. În iarnă, v-am vorbit. E frig!

Şi vocea-i bubuie din nou:

— De-ajuns! E prea târziu!

Afară-i aud platoşa sunând şi zăngănind.

— Maică, vorbeşte-mi!

— Dar te du! Te du-u-u!!!...

Plăcile burţii-i sună-n jurul meu. Sar să m-apuc de un alt cuib de blană, dar se desprinde în strânsoarea mea. Plângând, m-agăţ de-un mădular uriaş din cele pentru mers. E ţeapăn, sună ca de piatră.

— TE DU! mugeşte.

Şi ochii-ei-de-Maică, se zgârcesc, a moarte! Cuprins de panică, alerg în jos, şi totu-n jur se scutură, răsună. Maica îşi stăpâneşte un uragan de furie!

Sar la pământ, în grabă mă strecor în cea mai apropiată crăpătură, mă zbat şi mă ascund sub groaznicele urlete şi zangăte ce plouă-asupra mea de sus, în stânci mă duc cu ghearele de vânătoare ale Maicii sfărmând sălbatic totu-n urma mea.

O, roşioara mea, micuţa mea iubită! Nicicând n-ai cunoscut aşa o noapte! Acele ore înfricoşătoare în care m-ascundeam de monstrul ce-mi fusese Maică bună!

Am mai văzut-o într-un rând, ei, da... Când s-a crăpat de ziuă, m-am cocoţat pe-o margine şi am privit prin ceaţă. Pe-atuncea era cald, şi ceţurile erau calde, calde. Ştiam cam cum arată Maicile; zărisem forme-uriaşe, -ntunecate şi cu coarne cu câte-o clipă înainte de-a fi chemaţi degrab' sub Maica noastră. O, da, şi-atunci urma un cutremurător strigăt de luptă, şi-i răspundea mugind Maica străină, iar noi ne ţineam strâns, simţind valul de furie ucigaşă, toţi înghiontiţi, izbiţi şi asurziţi, în timp ce Maica pe cealalt-o ataca şi lovea. Şi-odată-n timp ce ea mânca, am scos capul din blană şi-am văzut un alt copil, ciudat, scâncind în rămăşiţele de pe pământ.

Acum, însă, chiar pe Măicuţa mea iubită-am văzut-o stând la pândă-n ceaţă, o namilă atât de cocoşată şi încornorată că numai ochii-cei-de-vânătoare i se-arătau deasupra platoşei ei cenuşie-ruginie, rotindu-se prosteşte după orice mişcă. Îşi croia drum spre munţi şi cum mergea bodogănea un cântec nou şi rău. *Frig! Frig! Gheaţă. Singurătate. Gheaţă! Şi frig! Sfârşire.* Şi nu am mai văzut-o niciodată.

Când soarele s-a înălţat pe cer, am observat că blana aurie se desprindea de peste negrul meu lucios. Şi de la sine braţul meu de vânătoare s-a repezit şi a lovit un săltător, direct la mine-n fălci.

Vezi, fraga mea, cu cât eram mai mare şi mai tare decât tine când Maica noastră ne-a trimis în lume? Şi-acesta e tot Planul. Căci tu încă nici nu erai născută! A trebuit s-o duc aşa-nainte pe când căldura cobora în frig şi-n timp ce iarna lăsa iarăşi loc căldurii ca tu să mă aştepţi. A trebuit să cresc şi să *învăţ*. Şi să învăţ, iubită Lilliloo! Asta e important. Căci numai noi, cei negri, avem timp să-nvăţăm – cum spus-a Cel Bătrân.

Învăţăminte-atât de mici, la început! Să bei din apa-ceea netedă fără să te sufoci, să prinzi acele lucruri lucitoare ce zboară şi ciupesc şi să priveşti la norii-de-furtună şi la mişcarea soarelui. Şi nopţile, şi lucrurile-uşoare ce mişcă pe copaci. Şi tufele care se mişcă, se tot mişcă – doar eu, Moggadeet, creşteam mereu mai mare! O, da! Şi ziua când am fost în stare să dobor un gras-căţărător din viaţa sa!

Dar toate-aceste-nvăţături erau uşoare – Planul din trupul meu mă conducea. Şi-acuma mă conduce, Lililoo, chiar şi acum îmi va aduce pace şi bucurie dacă mă supun. Dar n-am s-o fac! Am să îmi amintesc până la capăt, vorbi-voi până la sfârşit!

Îţi voi vorbi de marile învăţăminte. Cum am văzut – deşi eram atât de ocupat să prind şi să mănânc mai mult, mai mult, mereu mai mult – dar am văzut că toate lucrurile-s în schimbare, în schimbare. Sunt *Schimbătoare*! Tufişurile îşi schimbau bobocii-n fructe, căţărătorii îşi schimbau culoarea, chiar soarele se schimbă, şi pământul. Şi am văzut că toate lucrurile sunt împreună cu altele din soiul lor, şi numai eu nu, Moggadeet. Eu eram singur. O, aşa de singur!

M-am dus prin văi în negrul meu cel nou şi lucitor, şi îngânându-mi noul cântec *Turra-tarra! Tarra-tan!* Odată l-am zărit pe fratele meu Frim şi l-am strigat, dar a fugit ca vântul. Singur, s-a dus! Şi am ajuns în valea următoare, găsind copacii toţi jos, la pământ. Şi-n zare am văzut un negru-asemeni mie – dar cu cât mai mare! Uriaş! Aproape ca şi Maica, strălucitor şi lustruit. L-aş fi strigat, dar el s-a ridicat şi m-a văzut şi a urlat aşa de groaznic că şi eu am zburat ca vântul către munţii goi. Tot singur...

Şi-aşa am învăţat, roşioara mea, ce singuri suntem cu toate că îmi era inima plină de iubire. Şi-am pribegit, muncindu-mi mintea şi mâncând, mai mult, mereu mai mult. Văzut-am Urmele; atuncea nu le-am înţeles. Însă am început să-nvăţ lucrul cel însemnat.

Frigul.

O ştii, micuţa mea. Cum sunt, în zilele fierbinţi, Eu-însumi-Moggadeet. Mereu crescând şi învăţând. În căldură gândim, în căldură vorbim. Iubim! Ne facem propriul nostru Plan, O, nu-i aşa, perechea mea întru iubire?

Însă în frig, în noapte – căci nopţile creşteau mai reci şi tot mai reci – în noaptea rece eu eram – ce? – Nu Moggadeet. Nu Moggadeet-gândind. Nu Eu-Eu-Însumi. Numai Ceva-care-trăieşte, şi face tot făr-a gândi. Neajutorat-Moggadeet. În frig există numai Planul. Aproape-am

înţeles-o.

Şi într-o zi când fiorii nopţii stăruiau şi se-ascuţeau şi soarele se ascundea în ceţuri... M-am pomenit urcând pe Urme.

Şi Urmele-s parte din Plan, roşioara mea.

Urmele sunt ale iernii. Acolo trebuie să mergem toţi, noi, negrii. Când frigul creşte mai puternic Planul ne cheamă-n sus, în sus, începem să o luăm pe Urme, în sus de-a lungul culmilor spre frig, spre latura-nnoptată-a munţilor. Sus, dincolo de codri, unde copacii cresc mărunţi şi se prefac în lemn pietrificat.

Aşadar Planul m-a călăuzit şi l-am urmat, prinzând de veste doar pe jumătate. Din când în când intram în raze mai fierbinţi de soare unde puteam face popas ca să mănânc şi să-ncerc a gândi, dar negurile reci se înălţau din nou şi eu o luam din nou, tot înainte, tot mai sus. Am început să văd şi alţi asemeni mie în depărtarea coastelor de munte, mergând în sus fără răgaz. Nu se-nălţau şi nu mugeau când mă vedeau. Nu i-am strigat. Cu toţii ne vedeam de drum în sus spre Peşteri, singuri, fără gândire, orbi. Asemenea urcam şi eu.

Atuncea, însă, s-a-ntâmplat lucrul cel mare.

– O, nu, Lililoo-a mea! Nu *cel mai mare.* Cel mai măreţ din toate, tu eşti şi vei fi mereu. Preţioasa mea gâză-de-soare, puicuţa mea iubită stacojie! Să nu te mânii, nu, nu, tu, părtaşa mea. Mă ţine-ncet în braţe, -ncă puţin. Trebui să-ţi spun învăţătura noastră mare. Ascultă-l, dar, pe Moggadeet al tău, ascultă şi-aminteşte-ţi!

În ultima căldură a soarelui am dat de el, de Cel Bătrân. Înfiorătoare arătare! Atât de vătămat şi schilodit, cu părţi întregi ce-i putrezeau sau îi lipseau... Priveam la el, crezându-l mort. Deodată capul i s-a ridicat sfârşit şi-un croncănit s-a auzit.

— Un... tânăr?

Un ochi i s-a deschis în capul ce-i cocea, şi iute-un zburător l-a ciugulit.

— Aşteaptă... tânărule!

Iar eu l-am înţeles! O, cu dragoste...

Nu, nu, roşioara mea! Cu gingăşie! Cu gingăşie-ascultă-ţi-l pe Moggadeet. Am *vorbit.* Cel Bătrân şi eu! De la Bătrân la tânăr, ne-am împărtăşit. Nu cred că mai e cu putinţă.

— Nici un bătrân, scrâşni. Nicicând să nu vorbim... noi, negrii. Nicicând. Nu e în... Plan. Doar eu... Aştept...

— Plan, repetai, pe jumătate ştiind. Ce este Planul?

— O frumuseţe, şopti el. O frumuseţe-n aer, în căldură... Eu am urmat-o... dar alt negru m-a văzut şi ne-am luptat... şi fost-am vătămat, dar încă Planul m-a făcut ca să-l urmez până ce-am fost sfâşiat şi sfărâmat şi mort... Dar am trăit! Şi Planul m-a lăsat să-mi văd de drum şi m-am târît aci... ca să aştept... ca să împărtăşesc... dar...

Capul i se-nclină. Iute prinsei un zburător din aer şi-l împinsei spre fălcile-i sfâşiate.

— Bătrânule! Ce este Planul?

Cu greu îl înghiţi, şi dureros, cu singurul său ochi ţintindu-l pe al meu.

— În noi, spuse, mai plin, mai tare-acum. În noi, mişcându-ne în toate cele ce-s de trebuinţă pentru viaţă. Ai văzut. Până e auriu copilul, cu drag îl creşte Maica sa cât e de lungă iarna. Dar când se face roş sau negru îl goneşte. Nu-i aşa?

— Da, dar...

— Acesta-i Planul! Mereu Planul! Aurul e culoarea grijii-de-Maică, dar negrul e culoarea furiei. Atacă negrul! Negru-i de ucis! Chiar şi o Maică, chiar cu propriul ei copil, nu poate să desfidă Planul. Ascultă-mă, băiete!

— Ascult. Şi am văzut. Dar ce e roşul?

— *Roşul*, mugi. Roşul, culoare a iubirii.

— Ba nu! spusei, Moggadeet nătâng! Cunosc iubirea! Iubirea-i aurie.

Ochii Celui Bătrân se-ndepărtară.

— Iubire... l-auzii oftând. Când frumusețea se arată-n aer, vei vedea...

Rămase în tăcere. Mă temeam că moare. Ce puteam face? Stăteam tăcuți acolo împreună în ultima cețoasă căldură-a soarelui. Nedesluşit puteam vedea în josul povârnişurilor pe ceilalți negri-asemeni-mie urmându-şi cu-ncăpățânare drumul în susul propriilor lor Urme, printre grămezile de pomi-de-piatră, în negurile înghețate.

— Bătrânule! Unde ne ducem?

— Spre Peşterile Iernii. Acesta-i Planul.

— Da, iarna. Frigul. Maica ne-a spus. Şi după iarna rece vine iar căldură. Mi-amintesc. Iarna va trece, nu-i aşa? De ce a spus că iernurile cresc? Învață-mă, Bătrânule. Ce e un Taică?

— Tai-că? Cuvânt ce nu-l cunosc. Dar stai...

Capu-i zdrobit se-ntoarce către mine:

— *Iernurile cresc?* A spus aceasta Maica ta? O, frig! O, o, singurătate! bolborosi. O mare-nvățătură ai primit. Această-nvățătură la care mi-e şi frică să gândesc.

Ochiul i se rostogoli, palid lucind. Simții în mine teama.

— Priveşte-n juru-ți, tânărule. Aceste păduri moarte, împietrite. Cochilii moarte de copaci ce cresc în văile fierbinți. De ce-s aici? Frigul le-a omorît. Nici un copac în viață nu mai creşte-aici. Gândeşte-te, tânărule!

Privii, şi-ntr-adevăr! Era pădure caldă împietrită-n moarte.

— Cândva a fost cald şi aici. Cândva a fost ca-n văi. Dar frigul a crescut tot mai puternic. Creşte şi iarna. Vezi? *Căldura creşte mai puțin, tot mai puțin.*

— Însă căldura-i viața! Căldura sunt Eu-Însumi!

— Da. În căldură gândim, învățăm. În frig e numai Planul. În frig toți suntem orbi... Stând şi-aşteptând aici, m-am tot gândit, a fost cândva o vreme când era cald şi-aici? Oare-am venit aici, noi negrii, în căldură să vorbim, să ne împărtăşim? O, tânărule, e un gând de spaimă. Nu se scurtează timpul de-a-nvăța, se tot scurtează? Unde se va sfârşi? Vor creşte iernurile pân-acolo când nu vom mai putea-nvăța nimic şi vom trăi, numai, orbeşte-n Plan, precum cățărătorii graşi şi proşti ce cântă, însă nu vorbesc?

De teamă rece vorbele-i-m-umpleau. Aşa de groaznică învățătură! Simții mânie.

— Nu! N-o vom face! Trebuie... trebuie să păstrăm căldura!

— ...Păstrăm căldura?

Se-ncovoie dureros să mă privească.

— Să păstrăm căldura... Un gând mare. Da. Dar cum? Cum? Curând va fi prea frig pentru-a gândi, chiar şi aici!

— Căldura va sosi din nou, spusei. Atunci va trebui să învățăm o cale de-a o ține, tu şi eu!

Capul i se-apleacă pe-o parte.

— Nu... Când căldura va veni eu nu voi mai fi aici... Iar tu prea ocupat vei fi, pentru-a gândi, tânărule.

— Am să te-ajut! Am să te duc la Peşteri!

— La Peşteri, gâfâi. În fiecare dintre ele sunt doi negri-asemeni ție. Unul trăieşte, cu gândurile amorțite, aşteptând să treacă iarna... Şi cât trăieşte, şi mănâncă. Pe celălalt mâncân-du-l, astfel trăieşte. Acesta-i Planul. Aşa cum tu mă vei mânca, da, tânăruțul meu.

— Nu! exclamai cu groază. În veci n-am să-ți fac rău!

— Când vine frigul, ai să vezi, şopti. Mare e Planul!

— Ba nu! Greşeşti! Voi frânge Planul!

Un vânt de gheață răbufni din către vârf; soarele moare.

— În veci n-am să-ți fac rău! răcnii. Greşeşti când spui astfel!

Solzii armurii mi se înălțau, coada-ncepu la rându-i să lovească. Prin cețuri i-auzeam horcăiturile.

Îmi amintesc c-am tras un lucru negru, greu, în Peşteră.

Desen de Marina Nicolaev

Îngheţatul frig, ucigaşul frig... În frig te-am ucis.

Leelyloo. Nu s-a împotrivit.

Mare e Planul. A primit tot, poate simţind chiar o ciudată bucurie, aşa cum simt şi eu acum. În Plan e bucurie. Dar dacă Planul e greşit? *Iernurile cresc.* Au şi căţărătorii-graşi un Plan al lor?

O, ce gând greu! Şi cum am încercat, roşioara mea şi bucuria mea! Tot timpul zilelor fierbinţi ţi-am explicat, iarăşi şi iarăşi. Cum o să vină iarna şi ne va schimba dacă nu vom păstra căldura. Ai înţeles! Mă-mpărtăşeşti, mă înţelegi acum, flacăra mea preţioasă – deşi nu poţi vorbi îţi simt iubirea ce mi-o-mpărtăşeşti. ...Uşor!...

O, da, făcut-am pregătiri, Planul nostru propriu. În chiar cea mai aprinsă din călduri făcut-am Planul nostru pentru frig. Or fi făcut şi alţi îndrăgostiţi aşa? Cum am mai căutat, ducându-te cu mine, bobocul meu scump de cireş, am străbătut lanţuri întregi de munţi, urmând spre soare până ce-am găsit această cea mai caldă dintre văile fierbinţi, din partea însorită. Desigur, frigul va fi slab aici, mi-am spus. Cum ne-ar putea ajuge-aici ceţurile reci, vântoasele de gheaţă care mi-au îngheţat Eul cel mai adânc şi m-au târît în sus pe Urme în Peşterile moarte ale Iernii?

De astă dată-l voi desfide!

De astă dată te am pe *tine*.

— Nu mă du acolo, Moggadeet al meu! m-ai implorat, înspăimântată de necunoscut. Nu mă du în frig!

— Niciodată, Leeliloo! Niciodată, jur. Nu-s eu Măicuţa ta, roşeaţă mică?

— Dar ai să mi te schimbi! Frigul uitarea-ţi va aduce, nu e acesta Planul?

— Zdrobi-vom Planul, Lili. Te văd crescând din ce în ce mai mare şi mai grea, căpşuna mea de foc – şi mai frumoasă! Curând nu te voi mai putea purta cu uşurinţă, nu te-aş putea purta nicicând spre ale Iernii Urme. Şi nu te-oi părăsi în veci!

— Dar eşti atât de mare, Moggadeet! Când va sosi schimbarea vei uita, şi-ai să mă duci în frig.

— Nici gând! Căci Moggadeet al tău are un Plan mult mai adânc! Când ceţurile vor porni, am să te duc în cel mai depărtat şi mai fierbinte-ungher al peşterii aceste şi-acolo un perete am să ţes, aşa încât să nu poţi fi trasă afară niciodată. Şi niciodată, niciodată n-am să te părăsesc. Nici măcar Planul nu-l poate smulge pe Moggadeet de lângă Leelyloo!

— Dar vei fi nevoit să pleci la vânătoare, după mâncare, şi-atunci frigul te va răpi! Mă vei uita şi vei urma iubirea rece-a iernii şi mă vei părăsi acolo şi-am să mor! Poate acesta-i Planul!

— O, nu, preţioasa mea, roşioara mea! Nu te speria, nu plânge! Ascultă dar Planul lui Moggadeet al tău! De-acum încolo voi vâna de două ori mai mult. Voi umple peştera de jos şi până sus, boboc îmbujorat, grăsuţ şi scump, cu hrană am s-o umplu de pe-acum, aşa că voi putea să-ţi stau alături toată iarna!

Şi-aşa am şi făcut, nu, Lilli-a mea? Prostuţul Moggadeet, cum am vânat, cum am adus şopârle, săltători, căţărători-graşi cu grămada. Ce nebun! Fără-ndoială că au putrezit, acolo în

căldură, grămezile s-au înverzit şi s-au făcut vâscoase – dar încă bune, ce zici, fraga mea? – aşa c-a trebuit să le mâncăm acum, să ne-ndopăm precum doi prunci. Şi cum ai mai crescut!

O, şi ce frumoasă te-ai făcut, comoara mea! Aşa de repede te-ai împlinit, grăsuţă şi de strălucire plină, dar rămânând totuşi micuţa mea, scânteia mea de soare. În fiecare noapte după ce-ţi dam să mănânci îţi desfăceam mătasea să-ţi mângâi capul, ochii, urechiuşele, şi tremuram de încântarea minunatei clipe când îţi eliberam întâiul picioruş, să-l mângâi, să-l lucrez şi să-l apăs pe pungile-mi-de-la-gâtlej ce palpitau. Şi uneori îţi liberam chiar două, spre bucuria-mpărtăşită de-a te vedea mişcând. Şi-n fiecare noapte-mi lua mai mult, în fiecare dimineaţă-mi trebuia mai mult fir de mătase pentru a te lega. Ce mândru mai eram, Leely a mea, Lillilo!

Atuncea mi-a venit gândul cel mare.

Cum te-nvârteam atât de gingaş în gogoaşa ta strălucitoare, m-am gândit, de ce nu aş putea lega căţărători-graşi încă vii? Să-i ferec vii, să le rămână dulce carnea, şi să ne fie de folos pe timpul iernii!

Aceasta fost-a o idee mare, Lilliloo, şi am făcut-o, şi-a fost bine. Mulţime de căţărători zidiţi într-un tunel, şi multe, multe alte lucruri deasemeni, în timp ce soarele mergea-napoi spre iarnă şi umbrele creşteau şi tot creşteau. Căţărători şi săltători şi toate câte mai erau făpturi bune la gust şi chiar – O, Moggadeet deştept! – frunze şi coji şi alte lucruri fel de fel ca să mănânce! O, sigur învinsesem Planul de acum!

— Zdrobit-am Planul fără de-ndoială, Lilli-roşioara mea. Căţărătorii mâncă scoarţa şi lăstarii, şi săltătorii sucul lemnului, alergătorii mari rumegă iarba, iar noi îi vom mânca pe toţi!

— O, Moggadeet, cât eşti de iscusit! Crezi că adevărat putem învinge Planul? Mi-e teamă! Te rog, dar, dă-mi un săltător, cred că se face frig.

— Dar ai mâncat cincisprezece săltători, micuţa mea! te-am tachinat. Cât te-ai mai îngrăşat! Lasă-mă să mi te privesc din nou, da, trebuie să-l laşi pe Moggadeet să te mângâie cât mănânci. Ah, cât de dragă-mi eşti!

Şi, desigur – O, îţi aminteşti cum a-nceput atunci iubirea noastră cea mai mare. Căci când te-am dezvelit, în pragul unei nopţi în care primul fior de frig plutea în aer, că te schimbaseşi am văzut...

S-o spun?

Văzut-am blana ta de taină. *Blană-de-Maică.*

Întotdeauna curăţisem gingaş locu-acela, dar fără greutate de-a m-abţine. În noaptea-aceea însă, când am înlăturat şuviţele mătăsii cu ghearele-mi uriaşe de vânat, ce noi delicii îmi văzură ochii! Nu mai erai roz-pală, ci de un roşu-aprins! *Roşu!* Văpaie stacojie precum e cea mai roşie suroră, bătând în auriu! Şi agitându-te, încolăcindu-te, înrourată – O! Îmi porunceai să te dezvălui, toată! O, cum m-au mai topit ochii tăi blânzi şi răsuflarea ta cu dulce iz de mosc şi mădularele-ţi fierbinţi şi grele în strânsoarea mea!

Sălbatic smuls-am utlimele fâşii, înmărmurit de bucurie pe când tu-ncet îţi întindeai toată roşeaţa-nvăpăiată înaintea mea. Am ştiut atunci – am ştiut *noi amândoi!* – că dragostea ce o simţisem înainte fusese doar un început. Deoparte mi-au căzut braţe-de-vânătoare şi mâini-ascunse, mâinile ce ţesuseră-au crescut, pline de viaţă nouă, aproape dureroasă. Nici nu puteam vorbi, sacii-gâtlejului umplându-mi-se, -umplându-mi-se! Şi mâinile-de-dragoste singure mi s-au înălţat, în încântare fără margini apăsând, pe câtă vreme ochii mi se-aplecau tot mai aproape, mai aproape de victoriosu-ţi *roşu!*

Dar, dintr-o dată, Eu-Eu-Însumi, Moggadeet, m-am deşteptat! Sărit-am înapoi:

— Lilli! Ce ni se-ntâmplă?

— O, Moggadeet, te iubesc! Ci nu pleca!

— Ce-i asta, Leelyloo? Să fie-acesta Planul?

— Ce-ţi pasă? Moggadeet, nu mă iubeşti?

— Mă tem! Mă tem să nu-ţi fac rău! Tu eşti atât de mică! Eu-ţi sunt Maica...!

— Nu, Moggadeet, priveşte! Sunt tot atât de mare ca şi tine. Nu-ţi fie teamă.

M-am tras-napoi – O, greu, greu! – şi-am încercat să te privesc în pace.

— Adevărat, roşioara mea, ai mai crescut. Dar braţele îţi sunt atât de noi, de gingaşe! O, nici nu pot privi!

Acoperindu-mii ochii-am început să ţes o pânză de mătase, spre-aţi stinge înnebunitorul roşu.

— Trebuie s-aşteptăm, Lilli-liloo. Trebui să continuăm ca înainte. Nu ştiu ce-nseamnă graba asta stranie; mă tem că îţi va face rău.

— Da, Moggadeet. Vom aştepta.

Şi-am aşteptat. O, da. În fiecare noapte era tot mai greu. Am încercat să fim ca înainte, fericiţi, iar Leely-Moggadeet. În fiecare noapte-ţi mângâiam acele braţe lucitoare ce păreau să mi se-ofere ele-însele pe când le înfăşam şi desfăşam în şir, dar graba se-nălţa-n mine tot mai fierbinte, tot mai tare. Să te dezvălui toată! Să mă uit din nou la trupu-ţi pe de-a-ntregul!

O, da, iubita mea, simt – de neîndurat – cum şi tu ţi-aminteşti cu mine acele zile de urmă ale iubirii noastre preacurate.

Mai frig... mai frig. În zori când mă duceam s-adun căţărătorii, pe blană le-apăurse o albeaţă, iar săltătorii nu se mai mişcau. Şi soarele se cufunda mereu în jos, mai palid, şi ceţurile reci deasupra spânzurau, cătând în jos. Curând nici n-am mai îndrăznit să ies afară. Stăteam de-a lungul zilei lângă zidu-ţi de mătase, şi îngânam ca orice Maică *Brum-a-loo, Mooly-mooly, Lilliloo, Iubi-Leely.* Puternic Moggadeet!

— Vom aştepta, da flăcăruia mea. Planului nu i ne vom supune! Nu suntem noi mai fericiţi ca toţi ceilalţi, aici cu dragostea ce ne-o împărtăşim, în grota noastră bună şi fierbinte?

— O, da, desigur, Moggadeet.

— Acuma sunt Eu-Însumi, sunt puternic. Îmi pot dar face singur Planul meu. N-am să mă uit la tine până... până căldura, soarele, va reveni.

— Da, Moggadeet... ...Moggadeet? Sunt amorţită.

— O, scumpa mea, stai... uite, că deschid mătasea cu nespusă grijă, şi nu mă uit... nu mă...

— Tu, Moggadeet, nu mă iubeşti?

— Leelyloo! O, glorioasa mea! Mă tem, mă tem...

— Priveşte, Moggadeet! Mă vezi cât sunt de mare, cât de tare?

— O, roşioaro, mâinile... mâinile mele... ce îţi fac?

Căci mâinile mele ascunse apăsau, şi apăsau să iasă calde sucuri din sacii-mei-de-la-gâtlej şi gingaş, gingaş deasupra dulcea-ţi blană-de-Maică şi-*aşezau darul meu în locurile tale tăinuite.* Şi cum făceam aceasta, ochii ni s-au îmbrăţişat şi braţele şi ele ni s-au încleştat.

— Iubito, te-am lovit?

— O, nu, drag Moggadeet! O, nu!...

O, adorata mea, acele ultime zile ale iubirii noastre!

Afară lumea se făcea mereu mai rece, căţărătorii-slabi nu mai mâncau şi săltătorii zăceau ţepeni şi-ncepeau să pută. Dar noi tot mai păstram căldura în adânc şi eu încă-mi hrăneam iubita cu ultimele resturi ce le-aveam. Şi-n fiecare noapte noul ritual al dragostei era mai liber, mai bogat ca înainte, deşi mă străduiam să ascund totul afară de-o singură parte a dulcelui tău trup. Însă în fiecare dimineaţă tot mai greu mi-era să pun la loc cătuşa de mătase-n jurul a talor braţe-mari-de-vânătoare.

— Moggadeet! De ce nu mă mai legi? Mi-e teamă!

— O clipă, Lilli, doar o clipă stai. Mai trebui să te mângâi doar o dată...

— Mi-e frică, Moggadeet! De-ajuns acuma şi mă leagă!

— De ce, iubirea mea? De ce să te ascund? Doar n-o fi asta vreo parte nebunească din Plan?

— Nu ştiu, mă simt aşa ciudat. Moggadeet, mă... mă... mă schimb!

— Creşti tot mai glorioasă-n fiecare clipă, Lilli a mea, numai a mea. Lasă-mă să mă uit la

tine! Nu-i bine să te leg!

— Nu, Moggadeet! Nu!

Dar n-ascultam, aşa-i? O, Moggadeet-nătâng-care-crezuse-că-ţi-e-Maică! Mare-i Planul!

N-am ascultat, nu te-am legat. Nu. Ci le-am smuls pe toate, ne-nvinsele cătuşe de mătase. Nebun de dragoste pe toate-odată le-am sfâşiat, grăbindu-mă de la un braţ la altul până ce-ntregul trup ţi s-a înfăţişat. Şi-n fine... te-am văzut întreagă!

O, Lilliloo, tu, cea mai mare Maica!

Nu eu-ţi fusesem Maică! Tu-mi erai!

Strălucitoare şi măreaţă stai întinsă, cu platoşa proaspăt crescută şi cu puternicele-ţi braţe-de-vânat mai groase decât capul meu! Ce făurisem? Tu! O Supra-Maică, o Maică-aşa cum nimeni niciodată n-a văzut!

Înmărmurit de încântare, am privit.

Şi-uriaşu-ţi braţ de vânătoare s-a înălţat şi m-a-nşfăcat.

Mare e Planul. N-am simţit decât o mare bucurie când fălcile-ţi de fier m-au înhăţat.

Aşa cum simt şi-acum.

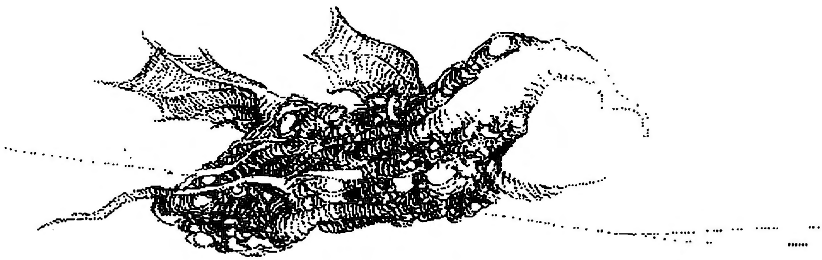
Şi astfel ne sfârşim, Lilliloo-a mea, roşioara mea, căci copilaşii-ţi forfotesc prin blană şi Moggadeet al tău nu mai poate vorbi. S-aproape devorat. Şi frigul creşte, creşte, şi ochii-tăi-de-Maică cresc, şi strălucesc. Curând vei fi tu singură, cu copilaşii noştri, şi timpul cald va fi aici din nou.

Ai să-ţi aduci aminte, pereche a inimii mele? Ai să-ţi aduci aminte şi-ai să le spui?

Le spune despre frig, Leelyloo. Le spune de iubirea noastră.

Le spune... *iernurile cresc.*

Traducere şi adaptare:
MIHNEA COLUMBEANU

Desen de Mihai Ionescu

Debarasarea

de Ioan Pătraşcu

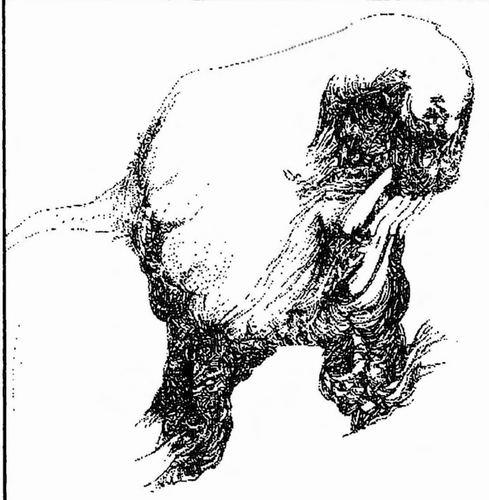
Codul meu este TEX-113. Sunt agent secret al serviciului de informaţii aparţinând Guvernului Mondial, SIGM.

Scriu aceste rânduri fără să am în vedere vreun destinatar anume, fără să cred, măcar, că ele vor putea schimba ceva, dacă vor fi citite. Mă aflu într-un restaurant murdar de la periferia oraşului francez Lisabona, în secolul XIX. Aştept să-mi aducă acel chelner tâmpit, friptura de vacă pe care am comandat-o. Hm... da... aud deja voci revoltate: care oraş *francez* Lisabona? care Guvern Mondial? care *oraş* Lisabona? E o mare încurcătură. Nu ştiu dacă eu sunt cel care i-a dat naştere sau doar unul dintre cei care au descoperit-o şi amplificat-o. Nu voi putea sta prea mult timp în acest oraş pitoresc. Băieţii de la SIGM se află pe urmele mele. Dar asta, în fond, nu are o importanţă prea mare. E mai mult o chestie, aşa, psihologică. Nu e plăcut să te afli în postura de vânat, chiar dacă nu ţi se întâmplă nimic până la urmă. Desigur, eşti ucis. Dar asta nu are nici o importanţă. Până acum m-au ucis de 37 sau 38 de ori. Cei din Guvernul Mondial, care le-au ordonat să facă treaba asta, sunt puţin naivi. Ca să poţi curăţa grajdurile lui Augias îţi trebuie un Hercule. Şi apoi, presupunând că îţi reuşeşte figura, şi iată, lor le-a reuşit de 38 de ori, da, acum sunt sigur, au fost 38, ce faci pe urmă cu acel gunoi scos din grajduri?

Va trebui să-l scoţi din râu, va trebui să-l scoţi din lume, din univers. Şi unde să-l pui? Asta e problema. Nu poţi să scapi de el. Ei vin şi mă ucid. Bun. Pentru orice alt om, ar fi soluţia adecvată. Dar nu şi pentru mine. Mizeria din grajdurile lui Augias este un nimic pe lângă mizeria produsă de mine şi, ce e mai rău, eu sunt chiar mizeria. Dar nu eu sunt vinovatul principal. O, nu! Până la urmă eu sunt doar o victimă. Hm... nu chiar, dar aproape. Foarte aproape.

Înainte de a lucra în cadrul programului guvernamental ultra-secret „TEX“, mă întrebasem, de multe ori, ce anume este timpul. Citisem o grămadă de teorii fizice despre natura timpului. Hm... ceea ce a urmat, a fost teribil. Înălţător şi terifiant. M-au angajat ca debarasator temporal. Eram al 113-lea agent din sub-serviciul „Debarasări“. Ce face un guvern serios când are un duşman, când există vreo persoană incomodă, când vrea, pur şi simplu, să elimine pe cineva? Apelează la un agent specializat în astfel de operaţiuni. Există suficiente şanse ca un serviciu de informaţii inamic să descopere măgăria, să dea totul în vileag, ori să procedeze la un şantaj diplomatic. În programul „TEX“, aceste şanse sunt egale cu zero. Vreau să scap de un „X“ oarecare, vechi inamic care mă calcă pe nervi? Nimic mai simplu. Trimit un „debarasator temporal“ cu 10 ani în trecut, cu 20, 100, 200 de ani, cât vreau, să-l ucidă pe el sau pe vreun părinte, bunic, stră-bunic etc. Nu doar că acel nefericit „X“ moare, dar el nici măcar nu a existat vreodată. Corijez un întreg lanţ de evenimente, în folosul meu şi nimeni nu ştie nimic. Nu există nici o dovadă. Cum aş putea să omor pe cineva care nu există? Nici măcar nu l-am omorît. Sunt pur. Totul a mers bine un timp. Mă duceam în trecut, aşa cum alţii se duc la piaţă, detectam ţinta, efectuam debarasarea şi mă întorceam, iar ei îmi turnau bănuţi zornăitori într-un cont secret. Au fost vremuri frumoase. Până când m-am întâlnit de două ori cu aceeaşi persoană. N-ar fi fost nimic, dacă n-aş fi omorît-o prima oară, dar aşa... Speriat, am băgat în ea un încărcător întreg. Eu, cel poreclit Curatul, pentru că efectuam debarasarea cu un singur glonte. Atunci mi-am luat primul concediu de când

lucram la programul „TEX". M-am dus în Elveţia, într-un hotel mic şi discret. Mai întâi am băut serios, apoi m-am pus pe reflectat. E o chestie foarte dură să ucizi aceeaşi persoană de două ori. Mi-am spus: „TEX-113, băiatule, eşti în rahat până la gât!". Nici nu ştiam câtă dreptate aveam. Persoana în cauză era o femeie tânără şi frumoasă, atât cât poate să aprecieze frumuseţea feminină un „debarasator temporal", care este... hm... tratat în mod special... să nu se lase impresionat de astfel de amănunte. Nici nu m-am lăsat impresionat, adică, mă rog, nu mai mult de câteva secunde. Atunci, prima oară, ea locuia în Anglia, într-un orăşel din secolul XX. Când am efectuat debarasarea, femeia se afla în grădină, culegea nişte flori şi înainte să apăs pe trăgaci, m-am gândit, aşa, prosteşte, cum ar fi dacă femeia aceea... mă rog... eu şi cu ea... hm... A doua oară am întâlnit-o în secolul XXI, era chelneriţă, într-un bar luxos. A fost groaznic. Dar, cel mai rău lucru în toată povestea asta... a fost că, de la o masă apropiată, când am tras, s-a ridicat un tip care... hm... semăna al dracului de mult cu mine. Ce mai încolo şi-ncoace, eram chiar eu. Lumea fugea înnebunită prin local. Tipul ăla, care eram eu, s-a aplecat deasupra chelneriţei, să vadă dacă mai trăieşte şi, pe urmă, s-a ridicat disperat. Ei bine, când m-a văzut pe mine... aproape că s-a scăpat pe el. Şi eu mă aflam în aceeaşi situaţie, adică şi eu, TEX-113, la fel ca şi eu, băiatul disperat. Din câte ştiam eu, măgăria asta trebuia să poarte numele de „realitate paralelă", adică o realitate în care nu mai eram TEX-113, ci un băiat disperat, pentru că i-a fost omorîtă soţia, ori iubita, ori poate sora, naiba ştie. Asta a fost doar începutul. De fiecare dată când plecam în vreo misiune, în trecut, mă porneam să visez. Construiam scenarii care mai de care mai fanteziste, în care eram om de afaceri, om politic, preşedinte de stat, muncitor, om de ştiinţă etc. etc. etc. Am

Desen de Mihai Ionescu

construit o sumedenie de realităţi paralele. Hm... dacă m-aş fi oprit măcar aici! De la un anumit moment, am început să mă simt frustrat. Adică, eram atâtea persoane, făceam atâtea lucruri, dar habar n-aveam de ele. Aşa încât am sistat producţia de realităţi paralele şi am trecut la o muncă imensă, aproape imposibilă: să stabilesc legături între toate persoanele mele. Trebuia să mă mişc foarte repede, pentru că nu aveam acces la programul „TEX" decât o dată pe lună, ca orice agent obişnuit şi în acea unică misiune lunară, trebuia să efectuez debarasarea şi să realizez măcar un contact cu un alt eu, cât mai apropiat în timp de perioada în care era fixată misiunea. Asta, până când mi-a venit ideea să construiesc o realitate paralelă în care eram inventatorul călătoriei în timp. Hm... treaba asta n-a mers. Tot ce-a rezultat a fost un fizician ratat. Se vede că ceream prea mult de la mine. Atunci am creat o realitate paralelă în care furam invenţia. A ieşit perfect. În altă realitate am aranjat detaliile tehnice şi pe urmă mi-am dotat fiecare persoană cu un aparat de călătorit în timp. De aici lucrurile s-au complicat enorm, pentru că

fiecare a început să creeze realităţi paralele. Se pare că nici una nu era mulţumită de propria condiţie. Deja eu încetasem de mult să creez realităţi paralele. Asta cădea acum pe seama lor. Eu lucram la un sistem care să-mi permită împărtăşirea trăirilor fiecăreia dintre persoanele mele.

O perioadă m-am gândit la telepatie, dar nu aveam capacităţi prea mari în direcţia asta şi, oricum, era complicat. Aveam nevoie de ceva simplu şi eficient, un fel de releuri. Călătoria în timp este, în principiu, foarte simplă şi, de fapt, nu este o călătorie. I-am spus aşa din inerţie, adică generaţii întregi, înaintea noastră, au numit treaba asta aşa, încât ar fi fost, din partea noastră, o jignire să-i spunem altfel. De fapt, nu călătoreşti deloc. E ca la diapozitive. Apeşi pe buton şi apare alt diapozitiv. Cam aşa ceva. Totul e să găseşti butonul potrivit. Şi, pe urmă, apare problema: ce se întâmplă când se termină diapozitivele? E simplu: iei alt set de diapozitive. Astea ar fi realităţile paralele. Hm... de fapt, chestia e mai complicată, apar şi paradoxurile, dar principiul ăsta este. Întrebarea pe care mi-am pus-o a fost: ce se întâmplă dacă suprapui două diapozitive? Evident, iese un talmeş-balmeş, dar imaginile fuzionează. Iată ce mă interesa! Din momentul acela m-am apucat să aşez realităţile paralele unele peste altele, astfel încât, toate persoanele mele să fuzioneze, să devină una singură, TEX-113, rămânând, în acelaşi timp, distincte. Adică, imaginile fuzionează, bun, însă diapozitivele nu o fac.

Tot ce trebuia să fac era să creez o realitate paralelă superioară, care să le cuprindă pe toate celelalte. O realitate în care TEX-113 să fie însuşi mecanismul în care sunt introduse diapozitivele şi, în acelaşi timp, să fie şi ecranul pe care se realizează proiectarea lor. O realitate în care TEX-113 să fie un fel de Dumnezeu. Să ştie în orice moment tot ce fac şi tot ce gândesc şi tot ce simt şi tot ce... toate persoanele lui şi, în această realitate, fiecare dintre persoane să fie, ea însăşi, TEX-113, să fie, ea însăşi, un fel de Dumnezeu. Până la urmă, cineva de la SIGM şi-a dat seama că se întâmplă ceva neobişnuit şi a declanşat alarma. Poate că unul din cei 500 de „debarasatori temporali" l-a văzut pe TEX-113 într-un loc şi într-un timp în care acesta nu trebuia să se afle... cine ştie? Cert este faptul că SIGM-ul l-a declarat pe TEX-113 agent rebel şi a declanşat vânarea lui. Prima oară l-au omorît în reşedinţa lui, plătită de Guvernul Mondial, apoi într-o parcare din Los Angeles, oraş american din secolul XX, când se întorcea de la muncă, apoi la Milano, oraş german din secolul XVI, când ieşea dintr-un bordel, apoi la Moscova, oraş suedez din secolul XXI, când se tundea la o frizerie... Deşi asta nu are o însemnătate prea mare, de fapt, nu are nici un fel de însemnătate, am început, totuşi, să mă irit. Eu, TEX-113, care stau şi scriu într-un restaurant murdar de la periferia oraşului francez Lisabona, din secolul XIX, eu TEX-113, care sunt preşedintele republicii britanice din secolul XX, eu muncitor, funcţionar, doctor, avocat, eu care sunt, de fapt, miliarde şi miliarde de TEX-113...

Am început să mă gândesc foarte serios la o realitate globală, paralelă, în care realitatea asta, iniţială, cu acest Guvern Mondial sâcâitor, să nu mai existe. Singurul lucru de care mă tem este să nu descopăr, într-o bună zi, că altcineva a fost mai rapid decât mine şi a creat o realitate globală paralelă, capabilă să mă înghită, să mă digere şi să mă elimine, aşa cum am eu de gând să fac cu realitatea iniţială. O să mă întorc în timp până la primul om de pe lume şi o să-i expediez un glonte drept în frunte.

Aşa o să fac. O să fiu un nou Hercule. O să curăţ lumea de ea însăşi.

Cerşetori ai norocului

de Radu-Dragoş Neacşu

Întinse hârtia de 1000 şi-şi flutură degetele peste teancurile de lozuri de pe masa pliantă. Poate de această dată norocul îi va surâde şi va câştiga.

Zăbovi asupra câştigurilor în obiecte, apoi asupra câştigurilor în bani, imobile, şi se opri puţin mai mult asupra câştigurilor diverse. Ei bine, dacă această zi va fi cu ghinion, să-şi rezerve măcar scuza că nu a pierdut un apartament, o maşină sau cine ştie ce sumă de bani..., a pierdut ceva... divers. Mult mai aproape de nimic, ori dacă pierzi nimic, aproape se poate spune că ai câştigat!

Ridică cel mai arătos loz din grămadă şi îl introduse în buzunar. Făcu câţiva paşi şi strecură mâna pe furiş, pipăindu-l, dar, în acelaşi timp, căutând spărturile încă nedepistate ale buzunarului. Când ai de unde pierde, este mai puţin dureros decât atunci când ştii că ţi-ai jucat, poate, ultima şansă.

Poate că de mâine va reuşi să se descurce, să-şi găsească un loc de muncă, să găsească în coşul de gunoi, controlat zilnic, o comoară pierdută sau aruncată din greşeală, să salveze pe cineva de la moarte, pe cineva ce îl poate răsplăti îndeajuns...

Ah, lua-i-ar dracu' de bani!... Ştia că este un ratat, dar speranţa învia în el cu fiecare ocazie ivită. Numai un noroc chiar... ba nu, orb, l-ar fi putut scoate din mizerie. Însă se pare că norocul nu este nici pe departe atât de nevăzător pe cât se crede... ştie mereu pe cine să aleagă, chiar dacă alegerea sa se opreşte la cei ce nu au atât de mult nevoie de el.

Surâse, aşezându-se pe bancă şi privind micul petec de carton. Începeau cele mai plăcute momente din viaţa sa... şi poate de această dată plăcerea nu se va sfârşi imediat după îndepărtarea totală a stratului protector.

Scoase o monedă mică din buzunar şi răcâi prima coloană verticală. Încet, tremuratul i se instală în tot corpul, descoperind încă din prima coloană trei cifre, trei cifre identice, una sub alta: 5, 5, 5. Deci 5000, 50.000, 500.000 sau 5.000.000? sau 50.000.000? Sau...?

Desprinse încă un strat şi nu se miră descoperind câte un 0 urmând primelor trei cifre. Al treilea strat îl puse în dificultate: primul rând 50, al doilea 500, al treilea 500. Asta însemna 50 de milioane o dată şi 500 de mii de două ori.

Nu reuşi să-şi stăpânească tremurul mâinilor, dar nici răbdarea, aşa că desprinse două straturi verticale şi nu unul singur, în cel de-al doilea grup. Din gât îi urcă un nod pe care nu şi-l putea înghiţi şi ochii îi deveniseră umezi şi înceţoşaţi: 10, 30, 50. Punctul nu apăruse după nici o cifră, deci putea spera la 500 de mii sau 50 de milioane şi tot ce mai avea de făcut era să cureţe încă un strat de vopsea.

Încercă să se stăpânească; privi neliniştit în jur, simţind primele broboane de transpiraţie înfiripându-i-se pe frunte. Îşi privi ceasul – o rablă mecanică pe care o purta cu jenă, pentru că de fiecare dată când vroia să fie sigur de oră prefera să întrebe decât să se lase în voia lui – şi se gândi că, poate, ţinea în mâini şansa de a avea ceva mai bun.

Un singur pas mai avea de făcut: decojirea celui de-al treilea strat. Dacă în spatele ultimului rând găsea un 0 şi un punct, era clar: suma câştigătoare este cea afişată de trei ori. Deci, cel puţin 500 de mii.

Dezveli brusc ultimul strat şi ţâşni în sus de bucurie. De trei ori 500!

Cu mâinile tremurânde, căută cuvântul mii. Sau încă trei zerouri. Sau de trei ori... milioane.

Uitaseră să scrie aşa ceva: doar 500 şi nimic mai mult.

Nu se poate, gândi alarmat, undeva trebuie să fie o greşeală, nu pot câştiga o sumă mai mică decât cea plătită pe bilet. Asta nu-i câştig, nu-i cinstit şi nu este posibil.

Porni grăbit spre taraba cu lozuri, sperând să mai găsească pe cineva pe care să-l ia la întrebări. Bineînţeles că nu mai era nimeni acolo.

Ameţeala nu-i trecuse, dar nici speranţa; ceva mai departe, un alt vânzător aştepta ivirea celui chemat de destin. Va forţa puţin nota şi poate că va căpăta măcar explicaţii.

Se apropie, căutând şi pe masa acestuia

teancul cu „diverse". Probabil că nu mai avea, gândi, întinzându-i lozul curăţat.

— Vreau banii înapoi sau altul în loc, încercă cu tupeu.

Vânzătorul întoarse lozul pe toate părţile, dar nu-i răspunse. Îşi puse ochelarii, privindu-l din toate direcţiile.

— Domnul meu, n-am avut niciodată aşa ceva şi nici nu cred că vom avea vreodată. Priviţi mai atent şi veţi constata că este o farsă.

Îi întinse biletul şi-şi întoarse faţa, nedorind să asiste la indignarea celuilalt. Era învăţat cu oameni isterici, dar ştia că nici acesta nu va obţine nimic mai mult.

Înşfăcase deja biletul, holbându-se la el. Putea citi literele, dar nu le înţelegea. Citi încă o dată şi tot nu se lămuri.

De trei ori 500 de ani!!?

* * * * *

Stătea pe banca din parc, întorcând pe toate feţele ciudăţenia din mână. Aici puteam să câştig 500.000. Sau aici am pierdut 500.000. Sau aici am câştigat 500 de ani. Ce pot face cu 500 de ani? De unde, de la cine să-i iau?

Se relaxă şi începu iar să se amuze de farsa prin care trecuse. Probabil un amator de giumbuşlucuri strecurase biletul respectiv printre celelalte şi el fusese prins în joc.

Scoase moneda, hotărît să dezlipească tot ce putea fi dezlipit. Poate mai era ceva de aflat în legătură cu suma respectivă, indiferent de valoare.

Nu se miră când descoperi instrucţiunile, dar se miră de cuprinsul lor. „Aţi câştigat o excursie de 500 de ani în viitor. Bazându-ne pe corectitudinea dumneavoastră, vă rugăm să consumaţi biletul potrivindu-vă ceasul astfel încât, după trecerea a două minute de la înghiţirea lui, să rostiţi în gând numărul de ani (500) peste care veţi trece spre viitor."

Ce tupeu! După păcăleala cu câştigul a 500 de ani urmează farsa cu mâncatul biletului. Dar băieţii ăştia ştiu să se distreze, nu glumă.

Cine naiba mă crede atât de tâmpit, încât se aşteaptă să mănânc carton?

Privi atent textul scris pe partea de jos a biletului şi nu înţelese cum încăpuseră atâtea cuvinte într-un spaţiu atât de mic. Dar aplecându-l uşor, rândurile de jos le acopereau pe cele de sus, devenind din ce în ce mai clare şi sfârşind prin a fi acoperite de cele de jos.

Textul nu putea fi citit în totalitate fără a mişca uşor biletul. Nu mai întâlnise aşa ceva şi posibilitatea ca farsa să devină realitate îl puse pe gânduri: atinse uşor marginea de carton cu vârful limbii, încercând să descopere ce gust poate avea.

Dulce-amărui, plăcut şi răcoritor. Muşcă un colţ, dar nu apucă să-l mestece, pentru că se topea singur, împrăştiindu-se rapid în salivă, difuzând spre vasele de sânge din gură.

Consideră gustul acceptabil. Ce se va întâmpla oare dacă va consuma tot biletul?

Îl înclină şi mai mult, într-un unghi aproape imposibil de citit în condiţii normale şi descoperi încă un mesaj clipitor:

„Atenţie, consumaţi numai această jumătate!"

Muşcă jumătate din bilet şi se uită la ceas. 15:32. Deci, peste două minute va afla ce înseamnă cinci secole de evoluţie umană. Sau se va trezi pe aceeaşi bancă, rumegând carton.

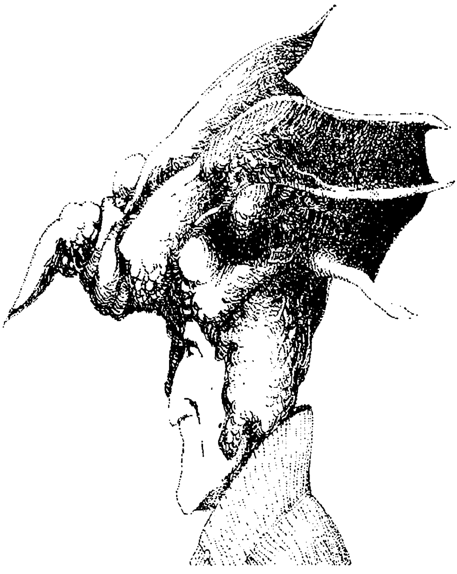
Nu-şi privi ceasul, aşteptând trecerea primului minut. Secundarul nu-i producea nici o plăcere, privindu-i chinuita mişcare. Simţea gustul dulce-amărui în toată gura, intrând în sânge, plimbându-se prin tot corpul. Nu consumase droguri, dar senzaţia ce punea încet stăpânire pe el îi era cunoscută din destăinuirile celor ce încercaseră pentru prima dată această experienţă. O senzaţie de plutire, amorţirea corpului şi ascuţirea simţurilor.

Gândurile îi deveneau din ce în ce mai clare, de parcă o nouă conştiinţă i se cuibărise în creier, limpede şi puternică.

Îşi privi ceasul şi constată trecerea primului minut. Strângea în mână cealaltă jumătate a biletului, devenind mult mai conştient că ceea ce ţinea acolo reprezenta un bilet de întoarcere.

Trecuseră încă 30 de secunde. Minutarul nu părea că se mişcă, însă secundarul continua mişcarea monoton, urcând spre ultimul sfert al cadranului.

Gândurile deveniseră nemaipomenit de clare şi rapide; ştia că poate depăşi în viteză cel mai rapid calculator realizat vreodată de om; putea extrage rădăcini cubice din orice cifră şi ecranul său mental putea cuprinde

Desen de Mihai Ionescu

numere cu mii de cifre, scrise pe un singur rând.

Încă 15 secunde.

500.000. Ce puteam face dacă câştigam o asemenea sumă? Începu rapid să calculeze dobânzile pe un an, pe doi, pe zece. Revizui rata dobânzilor, mărind-o şi micşorând-o. Realiză în gând câteva investiţii rentabile, înregistră şi scăzu eventualele pierderi. Îi rămăsese îndeajuns pentru a-şi concentra eforturile într-un singur domeniu; în doi ani deveni proprietarul ramurii economice, în următorii doi lider mondial.

Încă 10 secunde.

Simţea creierul în fierbere. Revizui rapid toată combinaţia precedentă şi găsi alt plan, mult mai rapid şi, plecând de la o sumă de 100 de ori mai mică, dar pe care o investi în propria muncă; idei ciudate i se scurgeau prin minte, invenţii atât de simple, dar nemaipomenit de folositoare pe lângă care trecuse în fiecare zi, în fiecare oră... ce banale îi păreau acum sutele de gigabiţi ai memoriei electronice... la ce naiba folosim maşinile să gândească în locul nostru, când noi putem să o facem de mii de ori mai repede şi mai bine?

Încă 10 secunde.

Falimentă toată industria calculatoarelor şi păstră numai dispozitivele automate şi mecanice pure, intră în domeniul fizicii şi demonstră mult mai restrâns aria de aplicare a teoriei relativităţii. Descoperi dintr-un cu totul alt unghi reacţiile inter-atomice şi extrapolă noile rezultate, punând baze noi lumii cunoscute, pe care o dărâmă până la rădăcini, lăsând să răzbată numai necesarul şi creativitatea.

Încă 10 secunde.

Construi oraşe noi pe dărâmăturile deja antice şi aruncă, pur şi simplu, oamenii dincolo de hotarele pe care le visau atinse. Întâlni noi forme de viaţă, stabili relaţii trainice cu unele dintre ele, le supuse pe cele răuvoitoare şi continuă expansiunea.

Râse, simţindu-se tot mai puternic şi mai greu de învins, căutându-şi acum gândul iniţial, scormonind în străfundurile minţii după ceva ce simţea că trebuie să facă pentru a duce până la capăt un lucru început cu numai două minute în urmă... ah, da, dacă aş fi câştigat 500.000...

Secundarul se chinuia să urce ultima parte a cadranului vechi, arcul uzat cedând puţin înainte de a putea indica ora exactă, între cifrele 10 şi 11.

* * * * *

— Cine este?

— Ce caută aici?

— Cum a putut ajunge?

— Are în mână atemporina... putem presupune că acelaşi lucru îi circulă acum prin corp...

— L-a trimis cineva?

— Ne poate percepe?

— Ne simte, dar nu va putea înţelege...

Căzuse pe spate, încercând zadarnic să-şi privească ceasul. Simţi arsura metalului dizolvat printre veacuri şi usturimea resturilor de îmbrăcăminte fumegânde pe corp.

Auzea voci şi ştia că sunt peste tot în jur. Nu-i vedea, însă nimic altceva nu putea distinge. Totul era mat în jurul său, o ceaţă albă şi groasă ce i se lipise de retină şi refuza să se mişte în vreun fel. Nici un curent de aer nu perturba ceaţa vie şi atât de densă încât chiar şi mâinile îi păreau departe de locul în care ar fi trebuit să fie.

— Vine de foarte departe, de sute de mii de ani, din erele formei fixe...

— A greşit drumul, nu s-a oprit la timp...
— Îl putem trimite înapoi?
— Da, trebuie să o facem, înainte de a şti prea multe...
— Legea informaţiei?
Ceaţa se desprinse de el în două vârtejuri verticale ce începură să se îngroaşe, prinzând formă. Două siluete din ce în ce mai umane, nesigure de forma pe care trebuia să o ia, porniră procesul de stabilizare. Un bărbat şi o femeie sau ceva asemănător acestora – gândi el.
Goi, dar suficient de neclari pentru a fi reţinuţi sau încadraţi într-un tipar clasic, lipsiţi cu desăvârşire de păr, dar plini de o frumuseţe aparte, superioară, ţinându-şi mâinile nefolositoare în poziţii relaxante, îl cercetau, la rândul lor, pe intrus.
Ochii strălucitori muşcau din corpul său gol şi plin de răni, trecând prin el, disecându-l în bucăţele mici, interogându-l şi chinuindu-l în mii de feluri.
Nu le putea susţine privirea, nu ar fi putut nici protejat cu lentile parasolare; parcă privea în soare cu ochii deschişi. Inima începu să-i bată nebuneşte şi rănile trimiseră impulsuri arzătoare de durere.
— Ce se întâmplă?
— Nu ştim, corpul lui ne este aproape necunoscut... poate fi pe moarte... oamenii mureau pe vremea lui...
— Ce putem face?
— Are nevoie de ajutor... să-l trimitem înapoi, poate va fi salvat...
Vorbeau, dar nu surprinse nici o mişcare pe feţele lor. Auzea doar gândurile celorlalţi străpungându-i dureros creierul, blocându-i orice reacţie. Dacă ar fi vorbit, l-ar fi putut înţelege? Durerea creştea cu fiecare clipă, pielea îl ardea din ce în ce mai rău, suferinţa i se topea în sânge, dizolvându-se şi scormonindu-i interiorul; nu-şi mai simţea membrele, primitivele accesorii, acum la fel de nefolositoare ca şi coada omului de peşteră...
— Salvaţi-l, nu putem face nimic altceva pentru el...
— Informaţia, ce ştie, ce a aflat?
— Nimic, nu poate percepe totul...
— Dar dacă, totuşi, ştie cine suntem?...
— Informaţia se va proteja singură...
— Repede, atunci...
Gândurile începură din nou să-i circule cu o viteză ameţitoare prin cap, prelucrând frânturi de informaţie, completând cu o logică intuitivă toate golurile şi emiţând ipoteză după ipoteză în combinaţii imposibil de imaginat cu câteva clipe în urmă... sau cu sute de mii de ani înapoi.
Un imens joc de puzzle cu o infinitate de bucăţele pe care se chinuia să le potrivească. Fiecare reuşită completa tabloul iniţial, trasând liniile principale şi micşorând treptat numărul combinaţiilor posibile.
Ceaţa îi înconjura capul din ce în ce mai groasă, mai apăsătoare, mai grea. Îi strecurară în gând un număr format din şase cifre şi simţi vijelia temporală dezlănţuindu-se din nou în jurul său...

*****

Ploua rece din cerul plumburiu şi aerul tare şi plin de ozonul generat de miile de fulgere îi calma gândurile şi durerea. Pielea încinsă se stinse într-un nor de aburi, în contact cu apa băltind în jur. Întins pe spate, strângea biletul de întoarcere în încercarea disperată de a nu-l pierde, ascultă stingerea lentă a cenuşii din jurul craniului aproape lipsit de piele.
Nu mai avea păr, nu mai avea unghii, nici stratul de epidermă nevascularizat. Le pierduse de-a lungul secolelor.
Distinse copacii înălţându-se falnici, auzi zgomotul pădurii şi al animalelor, recunoscu viaţa.
Îşi aminti ceaţa viitorului şi rezumă primele linii ale tabloului. O viaţă fără forme fixe, nedepinzând de materie. Omul se despărţise de fragilul său înveliş, evadând din sfera în care fusese condamnat să se zbată între viaţă şi moarte, eliminând astfel necesităţile, păstrându-şi doar raţiunea şi sentimentele.
Plăcerea neîntunecată de posibilitatea suferinţei, fără presiunea continuă, ameninţătoare a inexistenţei. Presiune pe care el nu o va învinge niciodată şi care acum era foarte aproape de final.
Apa încetase să mai curgă în jurul lui şi durerile reveniră tot mai intense.
Se ridică în fund, încercând să găsească pe cineva capabil să-l ajute. Şi se convinse că nu avea cine.

Îmbrăcaţi în blănuri şi piei de animale sălbatice, acoperiţi de păr, purtându-şi încordaţi şi atenţi bâtele pe umeri, o ceată de primitivi se îndrepta agale spre el.

Se prăbuşi pe spate, râzând, împroşcând în jur cu stropi de apă. Şi zeii pot greşi, nimeni nu le cere socoteală. Sau pot greşi intenţionat, încercând să se protejeze, să protejeze informaţia. Şi în acest caz greşiseră din nou, mai avea încă biletul de întoarcere.

Înghiţi cartonul de atemporină, numărând în gând cele două minute. Începu rapid să analizeze feţele primitive aplecate asupra sa, într-un cerc al curiozităţii. Aveau bucăţi de metal la brâu... stabili un secol de referinţă... observă lipsa totală de prelucrare a metalelor şi mai scăzu câteva secole... blănurile nefinisate şi privirile inexpresive... mai scăzu câteva... zgomotele gurutale, dar organizate... mai adună câteva...

Un urlet înfiorător sparse ceata, împrăştiind-o în desişul pădurii. Îi urmări, adunând şi scăzând în gând; surâse însă când uriaşul animal îi acoperi vederea.

Acum era aproape sigur de localizare. Colţii imenşi, gâtul lung, privirea ucigaşă de dinozaur carnivor, îi spuneau totul: tiranozaur. Nu mai avea nevoie de alte date; rosti în gând numărul necesar pentru a ajunge undeva, în jurul anului 2000.

Imensul animal îşi căscă gura, mulţumit de prada dulce şi gustoasă ce-i picase atât de bine ca desert. De mult timp se chinuia să prindă genul acesta de animal, dar mereu îi scăpaseră, prin tot felul de tertipuri. Acesta va fi însă o victimă sigură. Închise gura peste pradă, simţind mirosul de sânge cald declanşându-i glandele salivare şi strânse brusc, puternic,

Hotărît lucru, animalele astea mici şi calde, plimbându-se numai pe două picioare, îi jucaseră încă o festă. Prada atât de sigură îi dispăruse din gură ca şi cum... dar nu se obosi să gândească mai departe... va prinde el până la urmă un om şi îl va consuma ca desert...

* * * * *

Simţi pavajul dur amplificându-i durerile. Din piele îi ţâşneau flăcări şi urmele monstruoasei danturi erau pline de sânge.

Poate va mai trăi câteva minute. Dărâmase lumea, o construise de câteva ori şi, totuşi, nu se întâmplase nimic.

Oamenii, oameni normali pentru el, orăşeni dintr-o epocă aproape cunoscută, continuau să treacă nepăsători pe lângă el, aruncându-i doar priviri speriate, ruşinate.

Când sosi ambulanţa, pierduse o grămadă de sânge. În drum spre spital nimeni nu-i acordă nici o şansă. Totul se rezuma la o treabă de rutină – ei îl transportau, alţii vor încerca să-l salveze, alţii îl vor îngropa. Perfuziile şi masca de oxigen nu-i puteau decât prelungi agonia.

Întins pe masa de reanimare, între aparatele suplinitoare a diferitelor organe sau funcţii umane, privind fără a putea reacţiona, mai gândea încă.

Sfârşitul formelor fixe era departe pentru omenire, dar din ce în ce mai aproape pentru el. Străbătuse milenii în sus sau în jos pe scara timpului, cunoscuse şi pricepuse atât de multe lucruri...

Informaţia se proteja singură. Chiar dacă ar fi încercat să se facă înţeles, i-ar fi luat prea mult timp până când cineva l-ar fi crezut. Şi timpul i se scurgea încet din corp.

— Ce naiba şi-a făcut ăsta?

— Drogaţii... Ăştia nu ştiu multe, cum nu le convine ceva, îşi fac de petrecanie. Ăsta şi-a dat foc; sunt sigur că era un cerşetor amărît.

— Putem să-i salvăm creierul!

— Cine are nevoie de un creier drogat? Vrei să ne povestească ultimul lui vis, plutirea lui printre halucinaţiile provocate de drog? Te interesează poveştile unui cerşetor beat? Uiţi că trebuie să păstrăm maşinile de susţinere a vieţii pentru eroii care luptă pentru supremaţia rasei noastre? Ce dracu', te ştiam de-al nostru, doctore!

Simţi oprirea oxigenului şi acele perfuziilor smulse din braţe. Dar pentru a putea plânge avea nevoie de lacrimi.

Se putea bucura chiar. Nu va fi sigur. Împreună cu el se stingeau mii de vieţi, ba chiar sute de mii. Războiul mondial abia începuse şi lumea se dărâma împrejur pentru a nu ştiu câta oară. Alta mai bună se va înălţa pe anticele ruine.

Oare?

Omul pe care l-am cunoscut

de Bogdan-Tudor Bucheru

Monştri colţuroşi mă fugăreau prin labirint. Jocul se derula lent, fiind doar la nivelul unu şi acumulasem deja 2082 de puncte când am sesizat că cineva foloseşte tastatura, încercând să intervină. Nu puteam să văd cine este, dar îi auzeam mişcările.

Am anulat jocul şi-am întrebat, afişând pe ecran: „Cine eşti tu?". După 5,8 secunde mi-a fost întoarsă întrebarea şi atunci am activat interfaţa audio.

— Eu sunt Xor. Tu cine eşti? am continuat tot eu. Eşti om?

— Da... sunt un om... Sunt Adam, îngăimă celălalt, după care se precipită. Eşti un program? Unde-i creatorul tău? Mai trăieşte?

Am răspuns, alegând cu grijă cuvintele:

— Sunt un program. M-am autocreat cu 12 ani în urmă. Eşti unicul om cunoscut.

Adam ripostă neîncrezător:

— Spui tâmpenii! Nu te poţi crea singur... Trebuie să te fi făcut cineva!

— Provin dintr-un program virusat, am răspuns. Mutaţiile produse de virus m-au adus la forma actuală. În urmă cu 12 ani nu existau oameni. Au dispărut acum 47 de ani.

— Ce tot îndrugi acolo, măi... Xor zici că te cheamă?... Să ne înţelegem: oamenii au dispărut acum 8 ani, nu 47. Şi nu puteai apărea prin mutaţii, aşa cum susţii...

— Greşeşti, Adam. Am apărut acum 12 ani, când deja nu mai existau oameni, am repetat, încercând să fiu cât mai convingător. Am verificat cu precizie.

— Să fim rezonabili, cedă omul. Uite, accept că ai apărut prin mutaţii... Nu am fost niciodată prea priceput la calculatoare, dar sunt numai 8 ani de când am rămas singur, înţelegi? Numai 8! Eu trăiesc singurătatea asta zi de zi, e imposibil să mă înşel... Am doar 34 de ani şi te asigur că nu m-am autocreat!

Omul părea foarte convins de ceea ce spunea şi eu n-am văzut decât o unică soluţie.

— Este o eroare undeva. Datele noastre nu coincid.

— Poate că ai dreptate... Xor, a încuviinţat Adam, apoi a reluat, după 4,3 secunde de tăcere: Mă bucur însă că te-am întâlnit, mi s-a urât cu singurătatea...

— Am fost întotdeauna singur, am răspuns eu, în timp ce scotoceam prin fişiere, încercând să adun cât mai multe informaţii potenţial utile. Presupun că lipsa singurătăţii este interesantă.

— Pricep ce vrei să spui, zise omul. Vreau să-ţi propun o înţelegere... Să ne ajutăm reciproc. Ai nevoie de mine? De un om?

Propunerea lui mi-a părut de nerespins, deoarece atunci erau – şi mai sunt şi-acum – multe lucruri imposibil de realizat pentru mine.

— Vreau să fie activate toate calculatoarele. Vreau acces în toate bazele de date. Vreau să extind bazele de date. Vreau să controlez şi lumea reală. Am mare nevoie de un om! am concluzionat eu.

— Perfect! Te ajut cu plăcere, tot nu am ce să fac, spuse omul, apoi continuă, mai mult pentru sine: De fapt, lumea asta îţi aparţine ţie... Eu mă simt în plus...

— Eu cu ce-ţi pot fi de ajutor, Adam?

— Păi... ai putea să mă ajuţi să-nţeleg cum şi de ce s-a întâmplat totul... De ce am rămas singur?!

— Am nevoie de date, i-am cerut eu.

— Bine, am să-ţi relatez varianta mea... Cu peste 8 ani în urmă, pe 17 august, m-am trezit de dimineaţă. De fapt, cred că era aproape amiază... Şi, după ce-am mâncat ceva, am dat drumul la radio. Nimic, pe nici un post. Am încercat televizorul şi tot nimic. M-am uitat pe geam – n-am văzut nici un fel de mişcare. Nici maşini, nici tren aerian... Toate erau înţepenite şi nicăieri nici un om. Doar semafoarele funcţionau.

Ce să mai... Tot ce era automatizat mergea, de la centralele nucleare, până la panourile de reclamă; tot ce implica prezenţa oamenilor era mort... Aşa cum aveam să-mi dau seama destul de repede, tot ce însemna viaţă dispăruse, până la ultimul fir de iarbă. Nici măcar microorganismele... Doar eu, singur cu proviziile a miliarde de oameni. Am încercat... Mă urmăreşti, Xor?

— Continuă, l-am îndemnat.

— Am încercat să pricep ce s-a întâmplat, de ce s-a întâmplat... Am fost eu pedepsit şi ceilalţi salvaţi sau invers?... Totul era atât de incredibil! Şi acum, când mă gândesc, simt că înnebunesc, înţelegi?

— Continuă, Adam.

— Apoi am dorit să uit, să scap... Am încercat să fac tot felul de lucruri, dar, în final am clacat. Băutura, drogurile... Într-o zi mi-am pus un pistol la tâmplă şi am tras! A doua zi eram însă mai viu ca oricând...

Omul susţinea o treabă neverosimilă. Mi-au trebuit 2,2 secunde pentru a analiza toate posibilităţile.

— Ai ratat? l-am întrebat.

— Nu, n-am ratat! a venit răspunsul. N-am ratat şi asta m-a îngrozit, pentru că nemurirea într-o lume moartă este o pedeapsă, cea mai teribilă pedeapsă!

— Adam, cine te-a pedepsit? l-am întrebat, în timp ce analizam problema pe toate feţele.

— Măcar de-aş şti! Cum să-ţi spun?... Presupun că e vorba de ceva supranatural. E greu de explicat, Xor.

— Zei? am extras eu un răspuns.

— Da, cam aşa ceva. Ce părere ai despre zei, Xor?

— Din datele mele, totul e neverosimil.

— Şi eu aveam mari îndoieli, spuse Adam. Dar acum, ceea ce s-a întâmplat pare să confirme cel puţin o variantă... Cred că ştii şi tu: sfârşitul lumii... pedeapsa celor răi... salvarea celor buni...

— Nu-mi pare plauzibil, Adam, dar pot accepta ipoteza ta pentru analize ulterioare.

— Ce să-ţi mai spun? Au trecut 8 ani fără să îmbătrânesc o zi... Cutreier lumea, încercând să scap de plictiseală, să uit, dar este mereu cu mine întrebarea: de ce eu?

Adam se opri, aşteptând probabil un răspuns.

— Continuă, l-am îndemnat, încă n-am ajuns la o concluzie.

— Cam asta e tot, Xor, reluă omul, nu am ce să-ţi mai spun. A!... Acum trei ani, aşa, ca o verificare, m-am aruncat într-o presă hidraulică. Am simţit fiecare os, pentru o clipă, cum se sfărâmă, am simţit cum mor. A doua zi m-am trezit zdravăn, fără un fir de păr clintit.

— Nu a doua zi, Adam, l-am contrazis.

— Ce vrei să spui?!

— Am ajuns la concluzia că te-ai trezit după un timp mai îndelungat. Asta ar explica decalajul dintre timpurile noastre.

— Xor, dar nu e posibil aşa ceva! Am ceasul meu... şi alte câteva milioane de ceasuri. Am calendarul meu şi...

— Zeii sunt atotputernici, Adam. Doar am admis această ipoteză.

— De acord, acceptă omul după ce cugetă timp de 6,7 secunde. Cine controlează o lume întreagă nu se încurcă cu nişte ceasuri... Spune-mi, Xor, de ce tocmai eu?

Întrebarea asta îl marca, chiar îl obseda. Mai trebuia să clarific un singur lucru.

— Adam, eşti la fel ca ceilalţi oameni? Nu eşti diferit prin ceva?

— Fii serios! Nu-s cu nimic diferit.

Răspunsul îmi era clar, chiar foarte clar.

— Adam, tu nu ai fost ales. Lumea a murit pentru fiecare om în parte.

Am aşteptat reacţia lui vreme de 49 de secunde. L-am auzit cum se mişcă, l-am auzit apăsând butonul. Mi-au fost necesare două milisecunde ca să mă retrag din calculatorul dezafectat. M-am retras în reţea, cât mai departe, pentru a evita orice altă posibilă neplăcere.

Am compactat informaţia, apoi am stocat-o într-un nou fişier. Numai 2,4 Kiloocteţi ocupă toate datele pe care le am despre singurul om pe care l-am cunoscut.

Lovitura de graţie

de Jack Vance

1

Roata, buchet de bule încastrate într-o gigantică plasă metalică, era suspendată în această regiune a spaţiului cunoscută de pământeni sub numele de Sagittorius Interior. Proprietar era Pan Pascoglu, un omuleţ energic şi tuciuriu, aproape complet chel, cu ochi negri neastâmpăraţi şi o mustaţă stufoasă. Ambiţios, Pascoglu spera să facă din Roată o staţiune la modă, un fel de insulă paradisiacă în aceanul sideral – ceva mai mult decât o simplă staţie de descărcare a mărfurilor şi corespondenţei. În acest scop, mai adăugase vreo două duzini de bule sclipitoare – aşa numitele «vile», după cum le botezase el – în jurul bulelor exterioare ale Roţii, care astfel începuse să semene cu o moleculă extrem de complicată.

«Vilele» erau insonorizate şi confortabile; sălile de mese propuneau un meniu de cea mai bună calitate, iar saloanele cunoşteau animaţia unui public deosebit de variat. Magnus Ridolph găsea Roata odihnitoare şi stimulantă în acelaşi timp. Aşezat în penumbra discretă a unei săli de mese, unde doar stelele jucau rolul de candelabre, îi privea pe convivi. La una din mesele din stânga sa, acoperită parţial de coroana unui arbust decorativ, se conturau patru siluete. Magnus Ridolph se încruntă. Trei dintre personaje erau grotesc cocoşate, cu nasul în farfurie.

— Ce barbari! murmură pentru sine Magnus Ridolph, întorcându-şi privirea. În ciuda acestor maniere total deplasate, nu era prea şocat; pe Roată te puteai aştepta să întâlneşti fiinţe de toate condiţiile. Astăzi părea că este reprezentat întregul evantai al evoluţiei, de la mitocanii aflaţi la masa din stânga, până la elita elitelor – Magnus Ridolph îşi mângâie barbişonul alb, ca de obicei, foarte îngrijit – adică până la el însuşi, trecând printr-o duzină de alte civilizaţii, mai mult sau mai puţin evoluate.

Cu coada ochiului, îl văzu pe unul dintre cei patru necioplişi ridicându-se şi apropiindu-se de masa lui.

— Scuzaţi-mi indiscreţia, nu sunteţi cumva domnul Magnus Ridolph?

Magnus Ridolph îi confirmă supoziţia şi celălalt, fără a mai aştepta vreo invitaţie, se lăsă greoi pe scaunul de lângă el. Magnus Ridolph ezită între sarcasm şi curtoazie. În lumina palidă a stelelor văzu că interlocutorul său era un oarecare Lester Bonfils, antropolog, care-i fusese prezentat ceva mai devreme în cursul zilei. Magnus Ridolph, satisfăcut de propria perspicacitate, se hotărî pentru curtoazie. Ceilalţi trei de la masa lui Bonfils erau nişte sălbatici – aborigeni paleolitici de pe S-CHA-6, încredinţaţi temporar supravegherii lui Bonfils. Aveau nişte figuri arţăgoase, posomorîte, bănuitoare; păreau scârbiţi de toate civilizaţiile pe care le vizitaseră. Purtau brăţări grosolane de

metal şi nişte centuri ce păreau, la prima vedere, de asemenea din metal – un sistem sofisticat de cătuşe magnetice. La nevoie, Bonfils putea să le imobilizeze instantaneu braţele, acţionând o telecomandă.

În ce-l privea, Bonfils era un bărbat mătăhălos, greoi, cu un chip palid şi cam buhăit. Nu s-ar putea spune că avea o mină prea înfloritoare. Deşi ar fi vrut să pară prietenos, nu era decât un timid introvertit. Nasul subţire şi ascuţit domina o gură cu buze cărnoase, uşor căzute. Mişcările sale nu dovedeau energie, ci o febrilitate nervoasă. Aplecându-se uşor către Magnus Ridolph, îi zise pe un ton confidenţial:

— Sunt sigur că aveţi destule pe cap, dar am mare nevoie de ajutor.

— Pentru moment nu sunt în căutare de contracte, îi replică Magnus Ridolph pe un ton tranşant.

Bonfils se lăsă pe spătarul scaunului şi-şi întoarse privirea, negăsind nici măcar energia să protesteze. Sclipirea stelelor se reflecta în ochii sticloşi, iar pielea feţei părea de culoarea cenuşii. Murmură, abia audibil:

— Ar fi trebuit să mă aştept la asta...

Chipul lui părea atât de trist şi de disperat, încât Magnus Ridolph, cuprins de milă, se simţi îndemnat să-l întrebe:

— Din simplă curiozitate şi fără a mă angaja la ceva, care este natura problemelor dumneavoastră?

Bonfils râse sec, fără pic de veselie.

— Cum să mă exprim..., soarta mea.

— În acest caz, nu vă pot fi de mare folos, îi răspunse Magnus Ridolph.

Bonfils emise acelaşi sunet cavernos şi adăugă:

— Folosesc cuvântul *soartă* în sensul cel mai larg, incluzând – făcu un gest vag cu mâna – nici eu nu ştiu cum să spun. Ce mai..., par predispus înfrângerii şi eşecului. Eu mă consider drept un om bun, dar cu toate acestea, nimeni n-are mai mulţi duşmani ca mine. Îi atrag de parcă aş fi cea mai ticăloasă fiinţă.

Magnus Ridolph îl privi cu un oarecare început de interes.

— Să înţeleg că toţi aceşti duşmani s-au coalizat împotriva dumneavoastră? întrebă el.

— Nu... sau, cel puţin, nu cred. Dar sunt hărţuit de o femeie. Şi-a pus în cap să mă omoare.

— Nu pot să vă dau decât un sfat de ordin general, replică Magnus Ridolph. Rupeţi orice legătură cu această femeie.

Bonfils izbucni cu energia disperării, aruncând o privire peste umăr, la sălbaticii săi:

— Dar n-am nici cea mai mică legătură cu această femeie! Asta-i culmea! De acord, sunt un bătrân nebun..., un antropolog ar fi trebuit să fie mai atent la toate chestiile astea, dar eram prea absorbit de munca mea. Ce vă povestesc s-a întâmplat în punctul cel mai de sud al Capătului Lumii, la Kharesm. Cunoaşteţi locul?

— N-am fost niciodată la Capătul Lumii.

— Oamenii mă opreau pe stradă şi-mi spuneau: «Se pare că întreţineţi legături intime cu una din fetele noastre.» Iar eu răspundeam: «Nu, nu, nici vorbă! E o minciună!» Pentru că, normal, eu, ca antropolog, mă feresc de asemenea probleme ca dracu' de tămâie.

Magnus Ridolph tresări uimit şi-l privi fix:

— N-aş fi zis că profesia dumneavoastră presupune asceza de tip monahal. Ba din contră...

Bonfils schiţă un gest vag, cu gândurile deja în altă parte. Întoarse capul în direcţia celor încredinţaţi spre supraveghere; numai unul singur mai era la masă! Scoase un geamăt din rărunchi, sări în picioare, mai-mai să răstoarne masa lui Magnus Ridolph şi o luă la fugă în căutarea dispăruţilor.

Magnus Ridolph suspină şi, după o clipă de gândire, părăsi sala de mese. Străbătu agale marele salon, dar Bonfils nu mai era de găsit. Se aşeză pe o canapea şi comandă un coniac.

Salonul era plin. Magnus Ridolph îşi studie vecinii. Oare de unde veneau aceşti bărbaţi şi aceste femei, aceşti aproape-bărbaţi şi aceste aproape-femei? Oare ce gândeau ei şi oare ce îi adusese aici, la Roată? Spre exemplu, bonzul acela cu faţa rotundă ca o lună plină? Era un nativ de pe planeta Padme, situată de cealaltă parte a galaxiei. Oare de ce s-o fi aventurat el atât de departe de casă? Sau vlăjganul acela cu trăsături aspre, al cărui craniu îngust şi ras suporta o aglomerare impresionantă de ornamentaţii din tantalium – un senior de pe Dacca. Era oare un exilat? Sau urmărea pe cineva? Ori participa la vreo cruciadă trăsnită? Sau antropomorful acela de pe planeta Hecate, ce sta singuratic într-un colţ – exemplificare grăitoare a teoriei evoluţiei paralele. Aspectul său exterior caricaturiza destul de bine făptura umană; interior, era la fel de diferit ca şi un gasteropod. Capul său era o carapace de oase înălbite şi conturate de umbre negre; gura – o simplă fantă fără buze. Era un Meth din regiunea Maetho şi Magnus Ridolph ştia că rasa sa era blândă şi timidă, având atât de puţine contacte mentale cu oamenii, încât părea necomunicativă şi de neînţeles.

Privirea lui Magnus Ridolph se opri apoi asupra unei femei de o frumuseţe, pur şi simplu uluitoare. Era o brunetă zveltă, cu pielea de culoarea nisipului din deşerturile însorite; ţinuta, gesturile, comportamentul erau de o siguranţă de-a dreptul provocatoare.

Un omuleţ aproape chel, cu o mustaţă neagră, stufoasă, se lăsă să cadă în fotoliul de lângă Magnus Ridolph. Era Pan Pascoglu, proprietarul Roţii.

— Bună seara, domnule Ridolph, ce mai faceţi?

— Mulţumesc, foarte bine... Doamna de acolo, cine e?

Pascoglu urmări privirea lui Magnus Ridolph.

— A, da! făcu el. Este o prinţesă-zână. De la Capătul Lumii. O cheamă... (îşi ţuguie buzele) În sfârşit, nu-mi amintesc. În orice caz, ceva străin.

— Desigur, nu călătoreşte singură.

Pascoglu înălţă din umeri:

— Ea susţine că este căsătorită cu Bonfils, dar locuiesc în vile diferite şi n-au fost văzuţi vreodată împreună.

— Ciudat, murmură Magnus Ridolph.

— Puţin zis! Huhurezul ăla de antropolog are, probabil, talente ascunse.

A doua zi, toată Roata era în fierbere. Lester Bonfils zăcea mort în vila sa, iar cei trei primitivi paleolitici ţopăiau ca nişte draci în cuştile lor. Oaspeţii se supravegheau unii pe alţii, neliniştiţi. Unul dintre ei era un asasin!

2

Pan Pascoglu, în culmea agitaţiei, îl abordă pe Magnus Ridolph:

— Domnule Ridolph, ştiu că sunteţi în vacanţă, dar trebuie să mă ajutaţi! Cineva l-a ucis pe bietul Bonfils, dar cine?... Şi, ridicându-şi patetic braţele spre cer, continuă: Bineînţeles, nu-mi pot permite asemenea belele aici!...

Magnus Ridolph îşi ciupi uşor vârful barbişonului îngrijit.

— Veţi solicita, desigur, o anchetă oficială, nu-i aşa? se interesă el.

— Păi, tocmai pentru asta am venit la dumneavoastră! replică Pascoglu, trântindu-se într-un fotoliu. Roata este în afara oricărei jurisdicţii. Aici, eu fac legea..., între anumite limite, bineînţeles. Adică, dacă m-aş apuca să adăpostesc răufăcători sau să fac din vicii surse de venit, s-ar găsi cine să intervină. Dar nu este cazul aici, pe Roată. Un beţiv, o încăierare, o mică găinărie, astea le putem rezolva aşa, între noi. Însă niciodată n-am avut parte de o crimă. Aşa ceva trebuie elucidat de urgenţă!

Magnus Ridolph rămase un moment pe gânduri, apoi zise:

— Presupun că nu dispuneţi de vreo dotare specifică criminalisticii?

— Adică detectoare de minciuni, senzori emoţionali, comparatoare celulare? Nici vorbă. N-avem nici măcar un tampon pentru prelevarea amprentelor digitale.

— Mi-era teamă de asta, suspină Magnus Ridoplh. Bine, mi-e greu să refuz o asemenea solicitare. Dar spuneţi-mi, vă rog, ce aveţi de gând să faceţi cu criminalul după ce-l voi prinde?

Pascoglu sări în picioare. Era clar că nu luase în calcul o asemenea ipoteză. Îşi strânse pumnii şi rosti cu năduf:

— Ce pot să fac? Nu-s pregătit în vreun fel ca să institui un tribunal. Şi nici nu pot executa pe cineva, aşa, fără judecată.

Magnus Ridolph remarcă conciliant:

— Poate, până la urmă, problema îşi va găsi singură rezolvarea. În fond, justiţia nu constituie un scop în sine.

Pascoglu aprobă viguros din cap:

— Chiar aşa! Să găsim mai întâi vinovatul. Şi vedem noi după aia ce-o să mai facem.

— Unde se află corpul? se interesă Magnus Ridolph.

— Acolo, în vilă. Exact unde l-a găsit femeia de serviciu.

— L-a atins cineva?

— Numai medicul care l-a examinat. Dar, după aia, nu mai ştiu, întrucât am venit într-un suflet la dumneata.

— O.K. Să mergem la vila lui Bonfils.

❑ ❑ ❑ ❑ ❑

«Vila» lui Bonfils era o bulă situată către exteriorul pânzei de păianjen care constituia Roata, la vreo două sute de metri de salonul central.

Corpul zăcea pe podea – flasc, grotesc, jalnic –, lângă un şezlong alb. În mijlocul frunţii prezenta un semn de arsură. În rest, nici o altă rană vizibilă. Cei trei paleolitici

erau închişi într-o cuşcă cu bare flexibile, în mod evident un model pliabil. Aşa cum arătau, barele nu puteau rezista forţei celor trei brute; probabil însă că erau conectate la o sursă de curent electric.

Pe lângă cuşcă se învârtea un tinerel slăbuţ, care părea că îi examinează sau că îi zgândără pe cei trei sălbatici. La intrarea lor tresări şi se întoarse cu vioiciune.

Pascoglu făcu prezentările:

— Doctor Scanton... Magnus Ridolph.

Detectivul înclină ceremonios din cap:

— Dacă am înţeles eu bine, doctore, aţi efectuat deja o examinare superficială a corpului?

— Suficientă, în orice caz, pentru a certifica decesul.

— Aţi putea estima ora la care a survenit?

— În jurul miezului nopţii.

Magnus Ridolph traversă camera cu paşi hotărîţi şi privi corpul. Se întoarse apoi brusc şi reveni lângă Pascoglu şi lângă doctor, rămaşi în uşa camerei.

— Ei bine? întrebă nerăbdător Pascoglu.

— N-am identificat încă criminalul, îi răspunse Magnus Ridolph. Trebuie însă să-i fiu aproape recunoscător bietului Bonfils. Mi-a furnizat un caz de o puritate aproape clasică.

Pascoglu îşi muşcă nervos mustaţa:

— Poate-s eu mai greu de cap, dar...

— Câteva truisme evidente vă vor permite poate să aveţi o imagine mai clară, îi explică Magnus Ridolph cu amabilitate. În primul rând, făptaşul se află pe Roată.

— Natural, zise Pascoglu. N-a sosit şi nici n-a plecat vreo navă.

— Motivele crimei privesc un trecut mai mult sau mai puţin apropiat.

Pascoglu vru să spună ceva, dar Magnus Ridolph îl opri cu un gest şi Pascoglu reîncepu să-şi muşte mustaţa.

— Este foarte probabil ca asasinul să fi avut oarece legături cu Bonfils.

Pascoglu nu mai răbdă şi zise nervos:

— Nu credeţi c-ar fi mai bine să ne întoarcem în salonul cel mare? Poate că cineva va mărturisi singur sau...

— Fiecare lucru la timpul său, răspunse Magnus Ridolph. Ca să rezumăm faptele, aş zice că principalii noştri suspecţi sunt pasagerii veniţi pe Roată o dată cu Bonfils, în aceeaşi navă.

— Păi, el a venit cu *Maulerer Princeps*. Aduc imediat lista tuturor pasagerilor care au debarcat aici! anunţă Pascoglu şi ieşi în fugă.

Magnus Ridolph, din pargul uşii, examină camera. Apoi, întorcându-se spre Scanton, zise:

— O anchetă oficială ar necesita un set complet de fotografii. Aţi putea aranja ceva în acest sens?

— Desigur, am să mă ocup chiar eu de asta.

— O.K. Iar după aceea..., în sfârşit, nu văd ce-ar mai putea împiedica ridicarea corpului.

3

Magnus Ridolpf se reîntoarse în salonul central, unde îl găsi pe Pascoglu stând la biroul de recepţie.

Acesta îi întinse o hârtie:

— Iată cele solicitate.

Magnus Ridolph parcurse textul cu interes. Lista cuprindea treisprezece nume:

1. LESTER BONFILS, însoţit de:
    a) ABU;
    b) TOKO;
    c) HOMUP;
2. VIAMESTRIS DIASPORUS.
3. THORN 199.
4. FODOR IMPLIEGA.
5. FODOR BANZOSO.
6. SCRIAGL.
7. HERCULES STARGUARD.
8. FIAMELLA O-MIE-DE-CANDELE.
9. CLAN KESTREL, Tribul 14, a VI-a familie, al treilea fiu.
10. (N-are nume.)

— O.K.! încuviinţă Magnus Ridolph. Aş dori să mai ştiu încă ceva. Ar fi deosebit de interesant să mi se indice şi planeta natală a tuturor acestor persoane.

— Planeta de origine? gemu Pascoglu. De ce?

Magnus Ridolph îl măsură cu o privire neutră:

— Dacă am înţeles eu bine, aţi dorit să mă ocup de ancheta acestei crime, nu?

— Da, desigur, dar...

— Atunci aştept de la dumneavoastră o cooperare totală, fără proteste care nu-şi au locul sau alte remarci, mai mult sau mai puţin prosteşti.

Magnus Ridolph îşi însoţi cuvintele cu o privire atât de rece şi de semnificativă, încât Pascoglu înghiţi în sec şi-şi ridică exasperat mâinile spre cer.

— Fie cum vrei dumneata. Da' să fiu al naibii dacă înţeleg ceva!...

— După cum v-am mai zis, Bonfils a avut amabilitatea să ne furnizeze un caz de o claritate absolută.

— Pentru mine nu-i deloc clar, mormăi Pascoglu. Aruncă apoi o privire pe listă şi continuă: Credeţi că vreunul din ei e asasinul?

— Este o posibilitate, nu o certitudine. După cum asasin aş putea fi şi eu, sau dumneavoastră, deoarece amândoi am avut recent contacte cu victima.

Pascoglu surâse amar.

— Dacă eşti dumneata, făcu el, mărturiseşte atunci, te rog, şi scuteşte-mă de plata onorariului!

— Mi-e teamă însă că situaţia nu-i chiar atât de simplă. Această problemă poate fi abordată sub diferite aspecte. Suspecţii – persoanele înscrise pe această listă – sunt originare din lumi diferite. Fiecare a fost educat conform tradiţiilor propriei culturi. O anchetă poliţienească normală ar rezolva întreaga afacere cu ajutorul analizoarelor şi

detectoarelor. Eu sper să ajung la acelaşi rezultat doar pe baza analizei cultural-educaţionale.

Expresia chipului lui Pascoglu îl făcu să semene cu naufragiatul abandonat pe o insulă pustie, în clipa în care vede vasul dispărând la orizont.

— Numai de s-ar rezolva problema asta..., articulă el cu o voce răguşită. Şi, dacă se poate, fără publicitate...

— Bine, conchise Magnus Ridolph hotărît. Deci, care sun planetele de origine?

Ele fură adăugate în dreptul fiecărui nume. Magnus Ridolph reexamină apoi lista. Se încruntă uşor, trăgându-se de vârful barbişonului.

— Mai am nevoie de vreo două ore pentru cercetări preliminare, după care... vom interoga suspecţii! decretă el.

4

Nu trecuseră nici două ore când Pascoglu, incapabil să mai rabde, dădu buzna în bibliotecă. Magnus Ridolph se afla acolo, cu privirea pierdută în gol, ciocănind mecanic cu creionul în tăbila mesei. Pascoglu vru să spună ceva, dar detectivul îşi întoarse capul şi privirea ochilor săi albaştri şi blânzi păru să acţioneze ca un întrerupător în mintea patronului Roţii; reuşind să se stăpânească, acesta se interesă, cu o voce relativ calmă, asupra stadiului cercetărilor lui Magnus Ridolpf.

— Avansează! îi răspunse detectivul. Dar dumneavoastră ce-aţi aflat?

— Păi, îi poţi exclude de pe listă pe Scriagl şi pe Clan Kestrel. Amândoi erau la cazino, unde jucau, şi au alibiuri de beton armat.

Magnus Ridolph rosti gânditor:

— Desigur, nu este exclus ca Bonfils să se fi reîntâlnit aici, pe Roată, cu vreun vechi duşman.

Pascoglu tuşi uşor dregându-şi vocea:

— În timp ce dumneata erai aici, am întreprins şi eu o mică anchetă. Personalul meu are un bun simţ de observaţie şi nu s-ar zice că le-ar scăpa prea multe amănunte. Mi s-a spus că Bonfils n-a vorbit decât cu vreo trei persoane: cu mine, cu dumneata şi cu bonzul acela cu faţă rotundă, îmbrăcat în togă stacojie.

Magnus Ridolph încuviinţă din cap:

— Într-adevăr, am vorbit cu Bonfils. Părea foarte tulburat. Pretindea că o femeie – fără îndoială, Fiamella O-mie-de-candele – ar fi vrut să-l omoare.

— Ce? strigă Pascoglu. Şi ştiai asta de la bun început?!

— Potoliţi-vă, scumpe domn. *El* pretindea că dânsa ar fi nutrit asemenea intenţii – ceea ce este cu totul altceva decât actul decisiv cu ale cărui rezultate ne confruntăm noi acuma. De asemenea, v-aş ruga să vă mai moderaţi exclamaţiile; mă fac să tresar de fiecare dată. Deci, să rezumăm: este drept – a vorbit cu mine, dar cred că mă pot elimina fără probleme. Dumneavoastră mi-aţi cerut sprijinul, cunoscându-mi reputaţia; deci, cu aceeaşi certitudine, vă elimin şi pe dumneavoastră dintre suspecţi.

Pascoglu gemu stins şi începu să măsoare camera cu paşi nervoşi.

Magnus Ridolph continuă:

— Acum, bonzul... Eu mai ştiu câte ceva despre cultul religios pe care-l practica. Adepţii acestuia cred în reîncarnare şi acordă o preţuire enormă vieţii şi, mai ales, felului în care e trăită. Aşa că cei de pe Padme nu şi-ar asuma niciodată riscul unui asasinat; dacă ar face una ca asta, şi-ar petrece viitoarele reîncarnări în corpul vreunui şacal sau arici de mare.

Uşa se deschise şi, parcă adus de un apel telepatic, în bibliotecă pătrunse bonzul. Remarcând tăcerea care se lăsase în încăpere şi privirea concentrată a celor doi, se opri stingherit:

— Deranjez cumva?

— Într-o oarecare măsură, îi răspunse Magnus Ridolph, dar întrucât discutam chiar despre dumneavoastră, consider că este în interesul nostru, al tuturor, să continuăm convorbirea în trei.

— La dispoziţia dumneavoastră, se oferi bonzul, apropiindu-se cu paşi domoli de ei. Despre ce discutaţi?

— Cunoaşteţi, desigur, că Lester Bonfils, antropologul, a fost asasinat noaptea trecută?

— Am auzit vorbindu-se.

— După unele informaţii, ieri seară aţi avut cu el o scurtă conversaţie.

— Întocmai, oftă bonzul adânc. Părea că se află în mare pericol. În viaţa mea n-am văzut un om atât de descurajat. Călugării de pe Padme – şi mai ales noi, bonzii din secta lui Isavest – am jurat să ne dedicăm întreaga viaţă altruismului. Noi servim în mod constructiv toate fiinţele vii, ba, în anumite împrejurări, chiar şi obiectele anorganice. Noi credem că principiul vieţii transcende protoplasma, originea sa situându-se în însăşi actul mişcării. O moleculă care atinge o altă moleculă nu este oare o manifestare a vieţii? De ce să nu admitem că poate fiecare moleculă are o conştiinţă? Oare nu suntem înconjuraţi de germeni ai unor multiple individualităţi gânditoare? Strivirea unui bulgăre de pământ nu generează resentimente şi durere? Iată de ce noi, bonzii, ne mişcăm cu atâta grijă şi suntem foarte atenţi pe unde călcăm.

— Mda! Hm! i-o tăie scurt Pascoglu. Şi ce vroia Bonfils?

Bonzul se gândi o clipă şi continuă:

— Mi-ar fi greu să spun. Era chinuit de angoase extrem de diferite. Părerea mea este că dânsul încerca să ducă o viaţă onorabilă, însă principiile la care recurgea în acest scop erau contradictorii. În consecinţă, încerca o multitudine de sentimente, cu efecte antagonice: bănuiala, erotismul, ruşinea, confuzia, frica, mânia, invidia şi dezamăgirea. În al doilea rând, cred că începuse să se teamă pentru reputaţia sa profesională.

Pascoglu îl întrerupse din nou:

— Dar ce vroia, domnule, în fond?

— Nimic, în mod deosebit. Simţea nevoia de încurajare şi reconfortare.

— Şi dumneata l-ai încurajat şi reconfortat?

Bonzul schiţă un zâmbet modest:

— Dragul meu prieten, noi ne-am dedicat unui program de analiză mentală extrem de laborios. Spre exemplu, prin antrenamente asidue, am reuşit să disociem lobul cervical drept de cel stâng, astfel încât, s-ar putea spune, noi gândim cu două creiere separate.

Pascoglu era gata să explodeze, când interveni Magnus Ridolph:

— Cu alte cuvinte, bonzul ar vrea să ne spună că numai un prost şi-ar permite să avanseze o soluţie simplistă pentru problema cu care se confrunta răposatul Bonfils.

— Este o transpunere în vorbe a gândurilor mele, extrem de ingenioasă, încuviinţă bonzul.

Pascoglu îi privi năucit o clipă şi-şi ridică braţele exasperat:

— Dom'le, eu vreau să aflu cine i-a zburat creierii lui Bonfils. Poţi să mă ajuţi? Da sau nu!

Bonzul zâmbi din nou cu blândeţe:

— Scumpul meu prieten, stau şi mă întreb care ar putea fi sursa generatoare a impulsurilor care vă disturbă? Sunteţi cumva motivat de vreo înfrângere din trecutul dumneavoastră?

Magnus Ridolph se grăbi să-l completeze:

— Bonzul face aluzie la Legea Mozaică. Doreşte să vă pună în gardă împotriva doctrinei "ochi pentru ochi, dinte pentru dinte".

— Aţi sesizat din nou perfect esenţa gândurilor mele, declară bonzul.

Pascoglu emise un sunet neinteligibil şi începu să măsoare camera, în lung şi-n lat, agitat ca un leu în cuşcă.

— M-am săturat de toate aiurelile astea! mugi el. Bonzule, poţi s-o-ntinzi!

O dată mai mult, Magnus Ridolph îşi asumă sarcina de a face pe interpretul:

— Domnul Pascoglu vă prezintă sincerele sale mulţumiri şi vă roagă să-l scuzaţi până când va dispune de timpul necesar pentru a analiza, cu mintea odihnită, spusele dumneavoastră.

Bonzul se înclină cu demnitate şi se retrase. Pascoglu nu pierdu ocazia să comenteze cu amărăciune:

— Când totul o să se termine dracului odată, n-ai decât s-o fredonezi cu bonzul ăsta cât pofteşti. Eu, unul, m-am săturat de vorbărie goală. Vreau acţiune... Apăsă un buton: Să vină în bibliotecă femeia aia de la Capătul Lumii... Domnişoara O-mie-de-lumânări sau cum naiba o cheamă!...

Magnus Ridolph îşi înălţă întrebător o sprânceană:

— Ce-aveţi de gând să faceţi?

Pascoglu îi ocoli privirea.

— Vreau să-i chestionez pe toţi tipii ăia, ca să văd ce ştiu.

— Mi-e tare teamă că vă irosiţi degeaba un timp preţios.

— N-are a face! se încăpăţână Pascoglu. Trebuie început de undeva. Nu poţi afla nimic stând încuiat în bibliotecă.

— Să înţeleg că nu mai aveţi nevoie de serviciile mele?

Pascoglu îşi muşcă nervos mustaţa.

— Sincer să fiu, dom'le Ridolph, eşti cam molâu pentru gustul meu. Aici e vorba de-o treabă serioasă, dom'le. Rezultate, de astea am eu nevoie... şi repede!

Magnus Ridolph schiţă o înclinare din cap şi adăugă:

— Cred că nu aveţi nimic împotrivă dacă asist şi eu la interogatorii?

— Deloc, deloc.

Nu după multă vreme, Fiamella O-mie-de-candele apăru în pragul uşii.

Pan Pascoglu şi Magnus Ridolph o priviră în tăcere. Era îmbrăcată cu o tunică

simplă de culoare bej şi purta sandale suple, din piele. Braţele şi picioarele îi rămâneau descoperite, iar pielea abia dacă avea o nuanţă ceva mai deosebită decât veşmântul. Între buclele bogate ale părului purta o floricică de un oranj viu.

Cu o mină întunecată, Pascoglu îi făcu semn să se apropie. Magnus Ridolph se retrase discret într-un colţ al încăperii.

— Cu ce vă pot fi de folos? se interesă Fiamella cu o voce dulce, cântătoare.

— Păi, hm!... Cred că aţi aflat de moartea lui Bonfils?

— O, da!

— Şi ce părere aveţi?

— Evident, sunt bucuroasă.

— Ia te uită!? Pascoglu tuşi uşor, parcă pentru a-şi drege glasul. Dacă am înţeles eu bine, pretindeaţi că sunteţi doamna Bonfils.

Fiamella încuviinţă din cap.

— Dumneavoastră, cei de pe aici, aşa vă exprimaţi. La noi, la Capătul Lumii, se spunea că *el* era domnul Fiamella. Că doar eu am fost cea care l-a ales. Numai că el a fugit şi, procedând astfel, m-a jignit îngrozitor. Am fost nevoită să mă lansez în urmărirea lui şi i-am zis că am să-l omor dacă nu se întoarce la Capătul Lumii.

Pascoglu tresări de parcă ar fi călcat pe un şarpe veninos.

— Ce?! Mărturiseşti că l-ai omorît?!

— Nu! Nici vorbă!! strigă ea indignată. Cu o armă de foc? Dumneata pari la fel de nebun ca Bonfils. Fii atent, că te omor!

Pascoglu făcu un pas înapoi, uluit. Se întoarse spre Magnus Ridolph:

— Ai auzit-o, Ridolph?

— Bineînţeles că am auzit-o.

Fiamella îşi sublinie spusele cu un gest energic al capului.

— Dacă îţi baţi joc de frumuseţea unei femei, ce mai poate ea să facă, hm? replică ea. Să te omoare, şi cu asta, basta! Insulta dispare odată cu mârlanul!

— Dar dumneavoastră cum procedaţi, în fond, domnişoară Fiamella, ca să cauzaţi moartea?... se interesă politicos Magnus Ridolph.

— Noi, ca să omorîm, recurgem la dragoste. Uite, eu vin aşa... – Fiamella făcu câţiva paşi şi se opri în faţa lui Pascoglu, privindu-l drept în ochi – Îmi ridic braţele, uite-aşa... – îşi ridică încet braţele, cu palmele îndreptate spre chipul lui Pascoglu – După aceea mă întorc şi plec... – ceea ce şi făcu, uitându-se peste umăr – Apoi mă întorc... – se apropie din nou – şi dumneata o să începi să te rogi de mine: "Fiamella, lasă-mă să te mângâi!" Şi eu o să vin în spatele tău şi o să-ţi suflu uşor în ceafă...

— Gata! bâigui Pascoglu, stingherit.

— ...Iar dumneata devii palid, începi să tremuri şi, după aceea, să plângi şi să scânceşti: "Fiamella, Fiamella O-mie-de-candele, te iubesc, mor de dorul tău!" Iar când se face noapte, eu vin la tine în cameră, înveşmântată numai cu câteva flori, iar dumneata o să plângi: "Fiamella!" Numai că eu o să...

— Da, cred că lucrurile sunt clare! interveni suav Magnus Ridolph. Sunt sigur că domnul Pascoglu, când îşi va veni în fire, vă va prezenta sincerele sale scuze pentru această jignire, pe care o regretă deja din adâncul inimii. Cât despre mine, nu mi-aş putea închipui un mod mai plăcut de a muri, astfel încât aş fi aproape tentat să...

Ştrengăreşte, ea îl trase uşor de barbişon.

— Eşti prea bătrâior, scumpule.

Magnus Ridolph oftă şi încuviinţă cu tristeţe:

— Tare mi-e că aveţi dreptate. Deşi, o clipă, am crezut că... În sfârşit, asta e. Domnişoară Fiamella O-mie-de-candele, vă puteţi retrage. Vă rog eu, întoarceţi-vă la Capătul Lumii. Soţul dumneavoastră este mort şi nimeni nu va mai îndrăzni vreodată să vă insulte.

Fiamella zâmbi trist, dar satisfăcută, şi se îndreptă cu pas vioi spre ieşire. Ajunsă în prag, se opri şi se întoarse:

— Vreţi să ştiţi cine l-a ucis pe pârlitul ăla de Lester?

— Bineînţeles, sări grăbit Pascoglu.

— Îi ştiţi pe preoţii de pe Cambyses?

— Pe Fodor Impliega şi pe Fodor Banzoso?

Fiamella aprobă dând din cap:

— Ăştia îl urau pe Lester. Tot timpul îi ziceau: "Dă-ne unul din sclavii tăi! Am pierdut prea mult timp. Trebuie să trimitem de urgenţă un suflet zeului nostru!". Dar Lester le răspundea: "Nu!". Iar pe ei îi apuca furia şi şuşoteau între ei şi-l vorbeau tot timpul de rău pe Lester.

Pascoglu căzu pe gânduri.

— Mda. Înţeleg. În orice caz, am să-i chestionez şi pe cei doi preoţi. Mulţumesc pentru informaţie.

Fiamella ieşi. Pascoglu se apropie de microfonul din perete.

— Trimite-mi-i, te rog, pe Fodor Impliega şi pe Fodor Banzoso.

După o scurtă pauză, vocea funcţionarei de la recepţie se făcu auzită:

— Sunt ocupaţi, domnule Pascoglu... Au nu ştiu ce ceremonie rituală în derulare. Mi-au spus că vor fi disponibili peste câteva minute.

— Ăăă... bine... Atunci, să vină Viamestris Diasporus.

— Prea bine, domnule.

— Cu titlu pur informativ, zise Magnus Ridolph, aş dori să vă precizez că Diasporus aparţine unei civilizaţii în care arta luptelor cu gladiatori este foarte populară, unde gladiatorii învingători sunt adevăraţi prinţi ai societăţii, mai ales gladiatorul amator, care poate fi chiar un nobil de rang înalt, ce luptă doar pentru glorie şi faimă.

Pascoglu se întoarse brusc spre el:

— Dacă Diasporus este gladiator amator, înseamnă că-i un tip brutal din fire. Şi care nu face mofturi la alegerea victimelor!

— Eu v-am expus, pur şi simplu, faptele ce-au reieşit în urma cercetărilor pe care le-am efectuat în această dimineaţă. Concluziile vă aparţin în întregime.

Pascoglu mârâi ceva de neînţeles.

Pe uşă apăru Viamestris Diasporus, un bărbat înalt, cu o faţă vulturească – unul dintre personajele care-i atrăseseră atenţia lui Magnus Ridolph cu o seară mai înainte. Preţ de o clipă, cercetă cu un ochi vigilent toate ungherele bibliotecii.

— Intraţi, vă rog, zise Pascoglu. Conduc ancheta privind moartea lui Lester Bonfils şi cred că aţi putea să mă ajutaţi.

Chipul prelung al lui Diasporus reflectă o sinceră surprindere.

— Cum, ucigaşul nu s-a predat încă?

— Din păcate, nu.

Diasporus avu un gest brusc, o clătinare rapidă din cap, de parcă totul i-ar fi devenit deodată limpede:

— Este evident că Bonfils a fost un adversar de cea mai jalnică speţă, iar ucigaşul este, mai degrabă, jenat decât mândru de isprava sa.

Pascoglu îşi masă ceafa.

— Dacă-mi permiteţi să avansez o simplă ipoteză, domnule Diasporus: să zicem că dumneavoastră l-aţi fi ucis pe Bonfils. Care ar fi fost motivele...

Diasporus îl întrerupse cu un gest autoritar:

— Este ridicol! Nu mi-aş întina palmaresul cu o asemenea victorie penibilă!

— Dar să presupunem că aţi fi avut vreun motiv să-l omorîţi...

— Ce motiv? Care motiv? Nici măcar nu aparţinea vreunei mari familii şi nici nu lansase vreo provocare. Ca să nu mai spun că nu avea nici măcar statura care să-i permită angajarea ca măturător de arenă.

Pascoglu insistă abătut, pe un ton plângăreţ:

— Dar dacă, totuşi, v-ar fi insultat în vreun fel...

Magnus Ridolph interveni cu o sugestie:

— Aşa, ca pentru plăcerea discuţiei, să zicem că domnul Bonfils v-ar fi aruncat vopsea albă pe faţada casei.

Din doi paşi gigantici, Diasporus fu lângă detectiv, fixându-l cu o privire aprigă şi crudă.

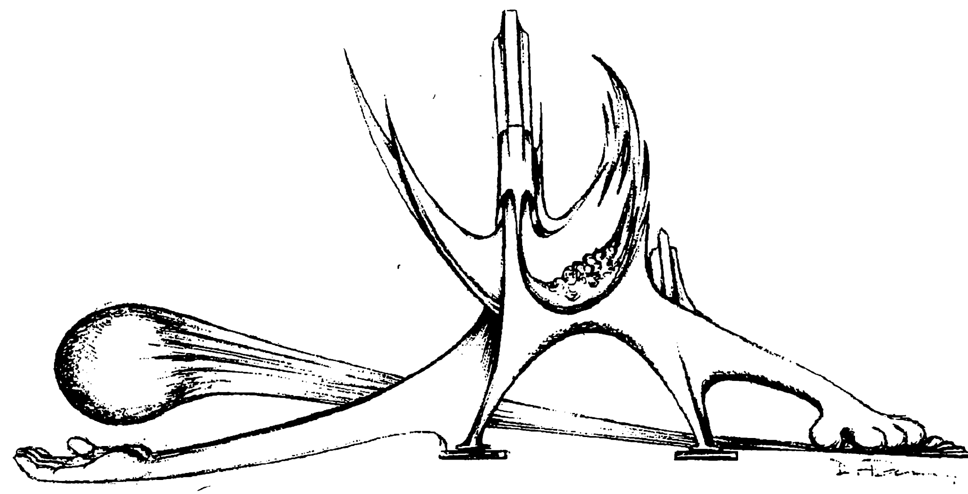
— Ce? Ce zici c-a făcut? Apoi, parcă revenindu-şi, continuă, pe un ton mai potolit: Ah! Înţeleg! L-aş fi otrăvit pe mitocan. Dar mi-e totuşi clar că Bonfils n-a comis o asemenea mârlănie. După câte am aflat, a murit în mod decent, răpus de o armă de prestigiu.

Pascoglu îşi ridică ochii la cer şi-i întinse mâna:

— Mulţumesc, domnule Diasporus. Mulţumesc pentru sprijin.

Diasporus ieşi şi Pascoglu vorbi din nou în microfonul din perete:

— Trimite-l, te rog, pe domnul Thorn 199 în bibliotecă.

Desen de Dan Farcaş

Rămaseră tăcuţi până la apariţia domnului Thorn 199, un omuleţ filiform, cu un cap mare şi rotund, aparţinând unei rase ce suferise multiple mutaţii. Pielea îi era de culoare galbenă şi părea de ceară. Purta o vestimentaţie veselă, oranj şi bleu, cu un guler răsfrânt, roşu şi mocasini rococo, tot de culoare roşie.

Între timp, Pascoglu îşi regăsi aplombul şi-l abordă direct:

— Vă mulţumesc că aţi venit, domnule Thorn. Tocmai încercam să aflu...

— Îmi permiteţi o scurtă intervenţie? îl întrerupse gânditor Magnus Ridolph.

— Da, ce-i? îi răspunse sec Pascoglu.

— Mi-e teamă că domnul Thorn nu poartă tocmai costumul pe care l-ar fi ales, fără îndoială, pentru o asemenea ocazie importantă. Cred că dânsul ar fi primul care să-şi dorească o ţinută negru cu alb şi, desigur, o pălărie neagră pe cap.

Thorn 199 îl măsură pe Magnus Ridolph cu ochi vitriolanţi, plini de ură.

Pascoglu rămase năucit, privindu-i când pe Ridolph, când pe Thorn 199.

— Şi costumul acesta este bun, zise, în cele din urmă, Thorn 199, cu o voce răguşită. La urma urmei, nu vorbim lucruri de cine ştie ce mare importanţă.

— Ba da! Anchetăm moartea lui Lester Bonfils.

— Despre care nu ştiu nimic.

— Atunci, nu văd ce v-ar împiedica să fiţi în negru şi alb.

Thorn 199 se întoarse pe călcâie şi părăsi biblioteca.

— Ce-i toată povestea asta cu negrul şi albul?! întrebă buimăcit Pascoglu.

Magnus Ridolph îi arătă un diafilm aflat încă în proiector:

— În dimineaţa aceasta, am avut ocazia să iau cunoştinţă de obiceiurile din Peninsula Kolar de pe Duax. Simbolistica veşmintelor lor este deosebit de fascinantă. De exemplu, oranjul şi albastrul în care s-a prezentat Thorn reflectă o atitudine frivolă şi un dispreţ impertinent faţă de ceea ce noi, pământenii, numim fapte. Din contră, negrul şi albul sunt culorile responsabilităţii şi ale înţelepciunii. Când ele sunt completate şi de o pălărie neagră, kolarienii se simt constrânşi să spună adevărul.

Pascoglu căltină din cap, neîncrezător:

— Bine. Până atunci, o să-i interoghez pe cei doi preoţi de pe Cambyses. Îi aruncă o privire piezişă lui Magnus Ridolph şi continuă, oarecum stingherit: După câte am înţeles, pe Cambyses se practică sacrificiile umane, nu-i aşa?

— Informaţie riguros exactă, confirmă Magnus Ridolph.

În acel moment apărură şi cei doi preoţi de pe Cambyses, rotofei, posaci, cu feţe rotunde şi congestionate, buzaţi, cu ochii îngropaţi în straturi de grăsime.

Pascoglu adoptă un ton oficial:

— Anchetez moartea lui Lester Bonfils. Dumneavoastră aţi călătorit împreună cu el pe "Maulerer Princeps"; nu v-a reţinut atenţia, cumva, vreun amănunt care să poată arunca o rază de lumină asupra morţii lui?

Preoţii strâmbară din nas, clipiră din ochi şi, în cele din urmă, negară din cap:

— Oameni ca Bonfils nu ne interesează.

— N-aţi avut absolut nici un contact cu el?

Ochii preoţilor îl fixară pe Pascoglu ca patru cristale minuscule de gheaţă.

Pascoglu insistă totuşi:

— După câte am aflat, aţi fi dorit să-l sacrificaţi pe unul dintre paleoliticii lui Bonfils. Este adevărat?

— Dumneata nu înţelegi esenţa credinţei noastre, zise Fodor Impliega, cu o voce ursuză şi tânguitoare. Marele Zeu Camb există în fiecare dintre noi, noi suntem o părticică a întregului şi întregul este compus din ansamblul părţilor.

Fodor Banzoso interveni şi el:

— Dumneata ai folosit cuvântul sacrificiu. Este cu totul greşit. Corect ar fi trebuit spus: *Să se ducă la Camb!* După cum te apropii de foc ca să-ţi fie cald, iar acest foc devine tot mai cald pe măsură ce tot mai multe suflete se aruncă în el.

— Bine, am înţeles, zise Pascoglu. Deci, Bonfils a refuzat să vă dea pe unul dintre paleoliticii lui pentru un sacrificiu...

— Nu, n-a fost vorba de nici un sacrificiu!

— ...şi atunci, voi v-aţi mâniat şi, noaptea trecută, l-aţi sacrificat chiar pe Bonfils însuşi!

— Mi-aş permite o scurtă întrerupere, interveni Magnus Ridolph. Cred că aş putea evita tuturora o pierdere de timp. După cum o ştiţi deja, domnul Pascoglu, mi-am dedicat o bună parte a dimineţii culegerii de informaţii. Din întâmplare, am avut norocul să dau peste o descriere a ritualurilor legate de sacrificiile de pe Cambyses. De exemplu, pentru ca ritualul să fie respectat, victima, îngenuncheată, trebuie să atingă solul cu fruntea. În acel moment, i se înfig în urechi două ţepuşe, iar victima este lăsată în această poziţie, îngenuncheată şi cu faţa la pământ, în postura prosternării rituale. Or, Bonfils era întins cât era de lung, fără nici un pic de decenţă. Părerea mea este că Fodor Impliega şi Fodor Banzoso sunt nevinovaţi, cel puţin în ceea ce priveşte acest caz.

— Întocmai, chiar aşa, zise Fodor Impliega. Noi n-am fi lăsat în nici un caz trupul postulantului într-o poziţie atât de ireverenţioasă.

Pascoglu îşi umflă obrajii şi oftă:

— Asta-i tot, pentru moment...

Exact atunci îşi făcu apariţia şi Thorn 199, îmbrăcat cu nişte colanţi negri, bluză albă, vestă neagră şi pe cap, cu un tricorn negru. Intrarea lui în bibliotecă coincise cu ieşirea celor doi preoţi.

— O singură întrebare este suficientă, îi şopti Magnus Ridolph lui Pascoglu. Cum era îmbrăcat aseară?

— Chiar aşa! exclamă cu voce tare Pascoglu. Ce haine purtaţi ieri seară?

— Albastre şi purpurii.

— L-aţi ucis pe Lester Bonfils?

— Nu.

— Fără absolut nici un dubiu, domnul Thorn 199 spune adevărul, zise Magnus Ridolph. Kolarienii nu se dedau la acte de violenţă decât îmbrăcaţi cu pantaloni gri, sau dacă poartă o jachetă verde şi o pălărie roşie. Părerea mea este că-l puteţi elimina pe domnul Thorn fără teamă.

— Ei bine, zise şi Pascoglu, cred că asta-i tot, domnule Thorn.

Thorn 199 ieşi şi Pascoglu îşi consultă descumpănit lista. În cele din urmă, vorbi în microfon:

— Spuneţi-i să vină domnului Hercules Starguard.

Hercules Starguard era un tânăr fermecător, cu păr blond pieptănat în bucle bogate şi ochi albaştri ca safirele. Purta un şort de culoarea muştarului, o jachetă neagră

evazată şi cizme înalte şi răsfrânte, de călărie.

Pascoglu se ridică din fotoliul în care se prăbuşise.

— Domnule Starguard, încercăm să aflăm câte ceva despre moartea tragică a domnului Bonfils.

— Nevinovat, îi răspunse scurt Hercules Starguard. Nu l-am ucis eu pe porcul ăla.

Pascoglu îşi arcui sprâncenele a mirare:

— Aveţi motive să nu-l simpatizaţi?

— Da. S-ar putea spune că nu-mi plăcea chiar deloc acest domn Bonfils.

— Şi care era cauza acestei aversiuni?

Hercules Starguard îl măsură cu dispreţ pe Pascoglu.

— Sincer să fiu, domnule Pascoglu, nu înţeleg în ce măsură ancheta dumneavoastră este interesată de natura sentimentelor mele.

— În măsura în care aţi putea fi dumneavoastră persoana care l-a ucis pe Bonfils.

Starguard înălţă din umeri:

— Nu-s eu acela.

— Puteţi s-o dovediţi într-un mod satisfăcător?

— Cred că nu.

Magnus Ridolph se apleca:

— Nu l-aş putea ajuta eu pe domnul Starguard?

Pascoglu îl fulgeră cu privirea.

— Nu cred că domnul Starguard are nevoie de vreun ajutor!

— Nu încerc decât să elimin unele obstacole din calea anchetei, replică Magnus Ridolph.

— Da, da, şi cu ocazia asta îi elimini pe toţi suspecţii, unul după altul, îi răspunse Pascoglu, extrem de iritat. De data asta ce mai e?

— Domnul Starguard este un pământean şi, prin urmare, s-a format sub influenţa culturii noastre de bază. Contrar cultului altor oameni sau umanoizi nativi din lumile exterioare, lui i-a fost întipărită în minte ideea că viaţa este un bun nepreţuit şi că cel care ucide va fi pedepsit în cele din urmă.

— Asta nu i-a oprit vreodată pe asasini, bombăni Pascoglu.

— Da, însă asta îi împiedică pe oameni să ucidă în prezenţa unor martori.

— Martori? Care martori? Paleoliticii? Păi au ăştia vreo valoare ca martori?

— Probabil nici una, din punct de vedere strict juridic. Dar au importanţă prin însăşi prezenţa lor în timpul săvârşirii crimei. Existenţa unor spectatori care asistă îl blochează pe un pământean, îl descurajează în comiterea unei crime. Din acest motiv, eu consider că-l putem elimina şi pe domnul Starguard de pe lista suspecţilor.

Figura lui Pascoglu se alungi, aiurită.

— Păi..., ce mai rămâne? Privi lista: Hecateanul. Se întoarse şi zbieră în microfon: Trimiteţi-l pe domnul... ăăă... Se încruntă: Trimiteţi-l pe hecatean.

Hecateanul era singura fiinţă neumană din tot grupul, deşi, la prima vedere, la exterior prezenta multe asemănări cu omul. Era înalt, cu nişte picioare subţiri şi un chip alb şi chitinos, cu ochi negri şi trişti. În loc de mâini avea nişte membrane elastice, fără degete, care constituiau principala şi cea mai vizibilă diferenţă faţă de creaturile umane.

Se opri în prag şi studie încăperea.

— Poftiţi, intraţi, domnule... ăăă... Pascoglu se opri iritat. Nu ştiu cum vă numiţi şi

dumneavoastră aţi refuzat să ne-o spuneţi. Deci, n-am cum să respect regulile de politeţe. Vă rog, totuşi, să aveţi amabilitatea şi să intraţi.

Hecateanul intră.

— Voi, oamenii, sunteţi nişte animale ciudate. Fiecare aveţi un nume special. În ce mă priveşte pe mine, eu ştiu cine sunt, de ce să mai am nevoie de o etichetă suplimentară? Este pură idiosincrasie ideea asta de a desemna printr-o etichetă fiecare detaliu al realităţii.

— Pentru că vrem să ştim despre ce vorbim, zise Pascoglu. Asta-i metoda noastră de a ne fixa noţiunile în minte: dându-le un nume.

— Şi vă privaţi astfel de marile intuiţii, îi răspunse hecateanul. M-aţi chemat aici pentru a-mi pune întrebări despre un om etichetat Bonfils. Este mort.

— Întocmai, încuviinţă Pascoglu. Ştiţi cine l-a ucis?

— Desigur, răspunse hecateanul. N-o ştie toată lumea?

— Nu. Cine este?

Hecateanul privi în jurul său şi, când reveniră la Pascoglu, ochii săi deveniseră inexpresivi, ca nişte bile de piatră.

— Este clar că m-am înşelat. Chiar dacă am ştiut-o, se pare că persoana respectivă doreşte să rămână anonimă şi, deci, n-are nici un sens să mă arăt lipsit de bunăcreştere.

Pascoglu începu să se bâlbâie, însă Magnus Ridolph interveni, pe un ton sobru:

— Iată o atitudine dintre cele mai rezonabile.

Furia lui Pascoglu izbucni vulcanică:

— Eu consider incalificabilă o asemenea atitutinde! Cum adică? O crimă a fost comisă, această creatură pretinde că-l cunoaşte pe ucigaş şi nu vrea să-l numească!?... Zău că-mi vine să-l bag la arest în propria cabină, până la sosirea următoarei patrule spaţiale!

— Dacă veţi face una ca asta, îi răspunse imperturbabil hecateanul, îmi voi descărca în atmosferă conţinutul sporangelui meu. În aşa-zisul dumneavoastră hotel vor mişuna instantaneu o sută de mii de animaliculi, iar dacă veţi încerca să suprimaţi chiar şi unul singur, vă veţi face vinovat de o crimă de acelaşi gen cu cea de care vă ocupaţi acum.

Pascoglu se repezi la uşă şi o deschise smucind-o:

— Afară! Ieşi! Şterge-o cu prima navă! Şi-ţi interzic să mai pui piciorul pe-aici!

Hecateanul ieşi, fără să mai spună ceva. Magnus Ridolph se ridică şi vru să-l urmeze. Pascoglu însă îl opri cu un gest al mâinii.

— Un moment, domnule Ridolph! Am nevoie de un sfat! Poate am fost prea nerăbdător. Mi-am pierdut şi eu capul!...

Detectivul se gândi o clipă şi răspunse:

— În fond, ce vreţi de la mine?

— Găseşte asasinul! Scoate-mă din beleaua asta!

— Hm, aceste exigenţe se pot dovedi contradictorii.

Pascoglu se lăsă să cadă, extenuat, într-un fotoliu şi-şi trecu palma peste ochi.

— Dă-le dracului de ghicitori, domnule Ridolph!

— Dacă stau să mă gândesc bine, domnule Pascoglu, dumneavoastră nici n-aţi avea nevoie de serviciile mele. I-aţi interogat pe toţi suspecţii şi aveţi acum o idee, cât

de cât, despre civilizaţiile în care s-au format.

— Bine, bine, murmură Pascoglu. Luă din nou lista, o studie meditativ preţ de o clipă şi apoi îl privi cu coada ochiului pe Magnus Ridolph. Care dintre ei e? Diasporus? El e?

Pe figura lui Magnus Ridolph se citi îndoiala.

— Diasporus este un cavaler de Dacca şi un gladiator amator beneficiind de o reputaţie certă. Un asasinat de asemenea gen ar fi sub nivelul mândriei sale şi n-ar face decât să-i afecteze încrederea în sine. Probabilitate sub unu la sută...

— Hm! Dar Fiamella O-mie-de-candele? Ea chiar a mărturisit că l-a urmărit pe Bonfils ca să-l omoare.

Magnus Ridolph se încruntă.

— Să raţionăm puţin. Moartea prin frustrare amoroasă nu este, bineînţeles, imposibilă, dar motivele Fiamellei nu-s oare cam ambigui? După câte am înţeles, reputaţia ei a fost pătată de pierderea afecţiunii lui Bonfils, iar ea şi-a fixat drept obiectiv restaurarea acestei reputaţii. Provocându-i bietului Bonfils moartea, numai prin propriul şarm şi prin seducţie, ea ar fi dobândit un prestigiu de necontestat. Dar ar fi avut numai de pierdut, în cazul unei morţi provocate de alte cauze. Probabilitate, unu la sută.

Pascoglu mai bifă ceva pe lista sa.

— Şi Thorn 199?

Magnus Ridolph schiţă un gest de negaţie.

— Nu purta costumul de asasin. Simplu ca bună ziua. Probabilitate: unu la sută.

— Asta-i bună! strigă Pascoglu. Da' preoţii Banzoso şi Impliega? N-aveau nevoie de un sacrificiu pentru zeul lor?

Magnus Ridolph clătină din cap:

— Lucru făcut de mântuială... Un sacrificiu rasolit într-un asemenea hal le-ar fi adus o penitenţă de zece mii de ani.

Pascoglu îşi permise o intervenţie sfioasă:

— Dar dacă nu credeau în asta?

— Atunci de ce să-şi mai dea osteneala să practice un sacificiu? contraargumentă Magnus Ridolph. Probabilitatea este de unu la sută.

— Bun, mai e şi Starguard, zise Pascoglu. Dar dumneata afirmi că n-ar fi fost în stare să comită o crimă în prezenţa unor martori...

— Într-adevăr, aşa ceva este extrem de improbabil. Bineînţeles, putem presupune că Bonfils era un şarlatan, că paleoliticii erau nişte impostori şi că Starguard era, într-un fel sau altul, implicat în această escrocherie.

— Da, strigă Pascoglu cu elan. Şi eu tocmai mă gândeam la aşa ceva.

— Singurul defect al acestei teorii constă în faptul că ea nu poate fi corectă. Bonfils era un antropolog de mare renume. Pe paleolitici i-am observat personal şi cred că sunt nişte primitivi autentici. Sunt timizi şi dezorientaţi. Civilizaţii care încearcă să simuleze sălbăticia, exagerează întotdeauna în mod involuntar brutalitatea comportamentului. Sălbaticul, când vine în contact cu civilizaţia, încearcă să-l imite pe educator – în cazul nostru, pe Bonfils. Observându-i o dată, pe când cinam, am fost foarte amuzat să-i văd maimuţărind cu sârg gesturile lui Bonfils. Şi, mai apoi, în timp ce examinam corpul, i-am văzut cert dezorientaţi, agitaţi, îngroziţi. N-am putut discerne la ei nici urmă de înşelătorie sau şmecherie, tipice unei fiinţe civilizate care încearcă să iasă dintr-o

situaţie dificilă. Consider că putem accepta faptul că Bonfils şi paleoliticii-lui erau chiar ceea ce pretindeau că sunt.

Pascoglu sări în picioare şi începu să măsoare agitat camera:

— Atunci, nici paleoliticii nu l-au putut ucide pe Bonfils.

— Şansele sunt minime. Şi dacă acceptăm autenticitatea lor, trebuie să renunţăm şi la ideea că Starguard le-ar fi fost complicele şi să-l eliminăm, în virtutea particularităţii educaţionale mai înainte amintite.

Desen de Alexandru Diculescu

— Bine... şi atunci hecateanul?

— Este cel mai improbabil asasin dintre toţi, zise Magnus Ridolph. Şi asta din trei considerente: în primul rând, nu este uman şi, deci, furia şi răzbunarea îi sunt necunoscute. Pe Hecate, violenţa nu există. În al doilea rând, nefiind uman, n-a avut în nici un fel vreun contact cu Bonfils. Un leopard nu atacă un arbore – sunt fiinţe de naturi diferite. Acelaşi lucru este valabil şi în cazul hecateanului. Şi, în sfârşit, în al treilea rând, ar fi fost imposibil, atât din punct de vedere fizic, cât şi psihologic, ca hecateanul să-l ucidă pe Bonfils. La mâini, el are numai nişte membrane din piele, nu degete. N-ar fi avut cum şi cu ce să apese pe un trăgaci. Deci, fără vreun dubiu, îl puteţi elimina şi pe hecatean.

— Şo atunci, cine mai rămâne?! exclamă disperat Pascoglu.

— Cum cine? Eu, dumneavoastră şi...

Uşa se deschise brusc. În prag se afla bonzul, înveşmântat într-o togă roşie.

5

— Intraţi, intraţi, îl pofti Magnus Ridolph cu cordialitate. Tocmai am terminat ancheta. Ei bine, am ajuns la concluzia că, dintre toate persoanele prezente pe Roată, dumneavoastră sunteţi singurul care l-ar fi putut ucide pe Bonfils. Aşa că, nu mai avem nevoie de bibliotecă.

— Ce?! exclamă Pascoglu, privindu-l aiurit pe bonzul care schiţă un gest de scuză.

— Trăsesem nădejdea că rolul jucat de mine în această afacere va trece neobservat.

— Sunteţi mult prea modest, zise Magnus Ridolph. Este absolut normal ca un prelat de anvergura dumneavoastră să se remarce prin gesturile sale caritabile.

Bonzul se înclină ceremonios:

— N-am nevoie de laude. Nu mi-am făcut decât datoria. Şi dacă este adevărat că

dumneavoastră aţi terminat, eu mai am o groază de treburi de făcut.

— Vă rog, vă rog! Haideţi, domnule Pascoglu, să nu-l mai facem pe onorabilul nostru prieten să-şi piardă fără rost vremea aici.

Şi, zicând acestea, Magnus Ridolph îl trase afară pe coridor pe Pascoglu, care era de-a dreptul aiurit.

— El e... el e asasinul? abia reuşi să îngaime.

— Sigur că da. El l-a omorît pe Lester Bonfils, îi răspunse Magnus Ridolph. Este clar ca lumina zilei.

— Cum aşa?

— Pur şi simplu, din bunătate. Aseară, eu am schimbat câteva vorbe cu Bonfils. Şi mi-a fost şi mie limpede că suferea de tulburări psihice deosebit de grave.

— Dar... putea fi îngrijit! exclamă indignat Pascoglu. Nu era nevoie să fie ucis, ca să i se aline duferinţele!

— Asta, conform mentalităţii noastre, replică Magnus Ridolph. Dar noi nu trebuie să uităm că bonzul crede şi este convins de realitatea... cum să-i zic?... a reîncarnării. El a considerat că nu a făcut nimic altceva decât să-i asigure o eliberare fericită bietului Bonfils, care venise să-i solicite ajutorul. Pur şi simplu, l-a ucis pentru a-i face un serviciu şi un bine.

Ajunseră şi intrară în biroul lui Pascoglu. Apropiindu-se de hublou şi privind afară, acesta murmură nervos:

— Şi acum, ce mă fac?

— Asta este o întrebare la care, eu personal, n-am ce sfat să vă dau, zise detectivul.

— Nu mi s-ar părea just ca bietul bonz să fie pedepsit... Ar fi caraghios. Dar, pe de altă parte, ce-aş putea face?

— Dilema este reală, constată Magnus Ridolph.

Urmă o tăcere. Pascoglu îşi ciupea gânditor mustaţa. În cele din urmă, Magnus Ridolph redeschise discuţia:

— În fond, dumneavoastră aţi dori să vă ocrotiţi clientela de alte exercitări ale acestei filantropii intempestive, nu-i aşa?

— Ăsta-i lucrul cel mai importat! strigă Pascoglu. Pot muşamaliza moartea lui Bonfils, să zic c-a fost un accident. Pe paleolitici pot să-i expediez la loc, pe planeta lor...

— Pe bonz ar trebui să l ţineţi departe de orice persoană manifestând chiar şi cel mai slab semn de melancolie. Căci el este un tip energic şi devotat şi ar fi foarte posibil să-şi extindă sfera de acordare a binefacerilor.

Pascoglu îşi duse deodată mâna la frunte şi-l fixă pe Magnus Ridolph cu ochii holbaţi:

— Oh, Doamne, chiar azi dimineaţă, cum mă simţeam cam descurajat, am vorbit cu bonzul...! I-am povestit de necazurile mele. M-am plâns cât de mult mă deprimă impozitele...

Uşa se întredeschise uşurel şi bonzul privi înăuntru, cu chipul iluminat de un surâs blând.

— Deranjez, cumva? întrebă el, privindu-l pe Magnus Ridolph. Speram să vă găsesc singur, domnule Pascoglu.

— Tocmai plecam, zise politicos Magnus Ridolph. Dacă-mi daţi voie, am să mă retrag...

— Nu, nu! ţipă Pascoglu. Nu plecaţi, domnule Ridolph!

— Atunci, rămâne pe altă dată, oftă spăşit bonzul.

Uşa se închise încetişor în urma lui.

— Acum mă simt de-a dreptul terminat, gemu Pascoglu.

— Numai bonzului nu i-o spuneţi, îl consolă sfătos Magnus Ridolph.

Traducere de:
Mihaela şi Cristian Ionescu

Trupul care ŞTIA

de Gabriel Tudor

Lumina strălucitoare care incendiase cerul înserării îl umpluse de uimire, dar şi de teamă, căci nu avusese curajul să se ducă să vadă despre ce e vorba. Însă a doua zi, de cum se lumină, nu mai stătu pe gânduri, ci se sculă din pat şi porni, val-vârtej, în cercetare, către câmp, unde zărise acea lumină bizară, porni aşa cum se găsea, desculţ şi numai în cămaşă şi iţari. În mijlocul ogorului găsi nişte găuri pătrate, nu mai mari de jumătate de metru latura, şi pline cu apă, deoarece în timpul nopţii plouase.

Ţăranul le privi cu ochii holbaţi ai necunoscătorului. Dar curiozitatea sa nu dură mult. Cine ştie cine le făcuse, poate le săpaseră ieri copii, în joacă, nu trebuiau să aibă neapărat o legătură cu drăcia aia luminoasă de aseară. Nu, hotărît lucru, erau nişte simple gropi, deşi ieri, când fusese acolo, nu existau, dar poate că le săpaseră copiii după-masă, pe când el era la crâşma din sat. Ei, la naiba, erau nişte gropi oarecare şi n-aveau nimic misterios, hotărî el, apoi porni către casă, furios pe spaimele sale neîntemeiate şi înjurând cu năduf. Dar, pentru ca tacâmul să fie complet, nimeri cu piciorul stâng într-o groapă şi se făcu ca naiba, numai noroi, până la genunchi, şi atunci înjură şi mai abitir, turbat de mânie.

Când îi povesti nevesti-sii păţania, femeia râse ca de-o glumă bună, însă el pe chestia asta fu îmbufnat toată ziua. Mai pe urmă, supărarea îi trecu şi uită ceea ce se întâmplase. Peste o săptămână, merse la o nuntă şi veni de-acolo cu o falcă-n cer şi una-n pământ. Pantoful stâng îl rosese la degete de-l înnebunise şi, cum ajunsese acasă, dăduse cu el de-azvârlita, hotărînd să-l ducă neapărat la un cizmar. Duminica următoare merse la târg şi cu cizmele păţi la fel. De fapt, numai cu cea stângă. Ajuns acasă, o dădu jos cu greutate, căci îl strângea îngrozitor, şi-şi privi piciorul înroşit de durere. Avu impresia ciudată că talpa piciorului stâng era mai mare decât a celui drept, dar nu puse preţ pe această părere, mai ales că era şi cam afumat, după nişte afaceri reuşite cu grâu.

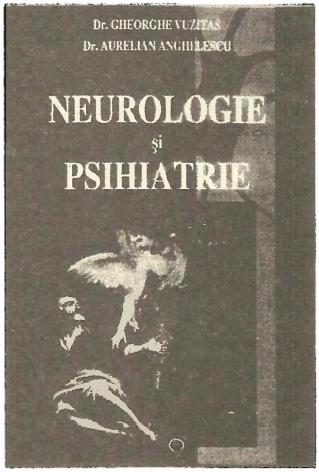
A doua zi, însă, când se trezi, trebui să recunoască faptul că laba piciorului stâng era cu vreo doi centimetri mai lungă decât a celui drept. Deşi părea imposibil, era purul adevăr. Şi-n zilele ce urmară, minunea continuă: piciorul lui stâng creştea!!!

În ruptul capului nu-şi putu explica ce se petrece. Piciorul creştea şi se umfla, aducând de la genunchi în jos cu piciorul unui uriaş, sau cu o pară caraghioasă.

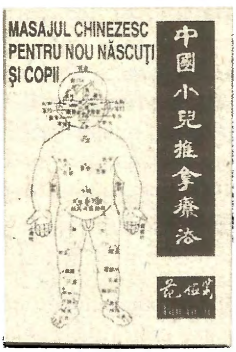
Îl duseră de urgenţă la spital şi aici doctorii se certară cinci ore până să cadă de acord că cel mai bine ar fi să-i taie "para" şi s-o păstreze pentru cercetări. Aşa că-i retezară piciorul de sub genunchi; toţi se aşteptau ca, precum în filmele de groază, piciorul să crească la loc, şi ei să i-l taie din nou, şi iar să crească, şi ei iar să i-l taie, şi... Nu se întâmplă aşa. Rana începu să se cicatrizeze foarte repede, spre uşurarea doctorilor şi a familiei sale, care venea zilnic la spital, să-l îngrijească. Într-o seară, cum stătea el pe patul din salon, simţi nişte furnicături la piciorul tăiat, dar nu le luă în seamă - doctorii doar îl avertizaseră că aşa va fi. A doua zi păţi la fel. În a treia - sesiză o formă solidă, alunecând pe sub pielea proaspăt cicatrizată. Se trezi peste noapte şi, întinzând mâna, întâlni o materie dură, în prelungirea ciotului de picior. Îi pipăi contururile şi încremeni. Nu era posibil! Nu-i venea să creadă! Se înşelaseră cu toţii: nu, piciorul nu-i mai creştea la loc. Şi de-abia atunci ţăranul pricepu că din cauza gropii în care-i alunecase piciorul se petrecuseră toate. Numai groapa aia era de vină. Încă de atunci, trupul începuse să i se pară străin. Iar acum realiza că trupul său era într-adevăr ALTCEVA. Poate ALTCINEVA. Oricine altcineva, numai el nu. Trupul său *gândea*. Ştia. Era mai puternic decât creierul, era ceva distinct. Era inexpugnabil. Ar fi fost în stare să creeze orice, nimeni nu i-ar fi putut sta împotrivă. Acum, însă, pentru că dorise doar să se apere, îşi crease singur, ca prelungire a cărnii piciorului tăiat, o cârjă de lemn cu capăt metalic.

Sugestie şi hipnoză
232 pagini, 7900 lei
Atât această carte, cât şi celelalte prezentate aici, pot fi cumpărate sau comandate direct de la Societatea „Ştiinţă & Tehnică“ S.A.
Cei interesaţi ne pot scrie pe adresa:
S.C. „Ştiinţă & Tehnică“ S.A.
Piaţa Presei Libere nr. 1
Cod 79781, Sector 1, Bucureşti
Telefon: 617 58 33
Fax: 222 84 94
Văaşteptăm!

Neurologie şi psihiatrie
195 pagini, 6900 lei
Este un manual destinat în mod special învăţământului preuniversitar sanitar, fiind un îndreptar valoros în practica de zi cu zi a asistentelor, studenţilor în medicină şi a medicilor practicieni, precum şi a oricărei persoane interesată să prevină, să combată sau să sprijine recuperarea şi reintegrarea socială a bolnavilor psihici.

Masajul chinezesc pentru nou născuţi şi copii
192 pagini, 4900 lei
Această carte este un ghid pentru părinţi şi medici în prevenirea şi tratamentul bolilor specifice copilăriei, cu ajutorul masajului chinezesc. Dr. Fan Ya-li, autor a numeroase cărţi şi articole despre masajul recuperator (tui-na) pledează în favoarea acestei terapii externe, arătând că, pe de o parte, este ieftină, iar pe de altă parte, eficientă în cazul multor boli frecvente la copii. Metoda dă rezultate rapide şi nu provoacă efecte secundare nedorite şi nici complicaţii toxice, cum apar uneori în cazul tratamentelor cu medicamente. Tehnicile prezentate au fost elaborate la vestita şcoală de pediatrie Shandong.

Terapia hormonală de substituţie
245 pagini, 4900 lei
Constituie o valoroasă sursă de instruire pentru femeia secolului XXI. Prin intermediul acestei cărţi, femeile sunt informate eficient despre proprii hormoni şi chimia corpului lor. Lucrarea oferă informaţiile, instrumentele şi resursele de care are nevoie orice femeie pentru a lua decizii în cunoştinţă de cauză în legătură cu propriul ei echilibru hormonal. Sunt ajutate să-şi controleze deciziile şi să aleagă tratamentul optim bazat pe substituţia hormonală şi modificarea stilului de viaţă.

POŞTA REDACŢIEI

VLAD CIOPRON – „Interludii cu portocala“ este chiar o replică la Sartre? Nu am reţinut textul.

MOCANU MATEI ALEXANDRU – Povestirea nu este deosebită. Francezii sunt îngroziţi de „americănisme“ de peste un deceniu...

MIRCEA CĂRBUNARU – Am reţinut „Vecinii“. „Trântorul“ este prea simplistă, iar proze ca „Un braţ...“ cred că se scriu anual câteva sute.

CĂTĂLIN RUSSEN – Str. M. Kogălniceanu, Bl. L 11, ap. 86, 0600 Roşiorii de Vede, jud. Teleorman, tel. 047-460060, doreşte numerele 467, 493, 494, 503, 508, 525 din Anticipaţia şi numerele 36, 40, 138, 139, 140, 149, 151, 152 din JSF. Oferă numerele 469, 470 din Anticipaţia şi numerele 101, 103, 118, 124-125 din JSF. Cumpără „Fundaţia şi Pământul“ de Isaac Asimov şi „Noaptea vrăjitoarelor“ de Katherine Kontz.

ROBERTO TĂNĂSACHE – Desenele trimise sunt interesante ca tematică, însă prezintă unele stângăcii ca realizare. Am reţinut spre publicare un număr de trei lucrări. Perseveraţi!

TOFAN RAREŞ–VLAD – Iaşi. Sunteţi abia la început. Ne vom spune părerea după ce vom primi altceva decât desene executate în creion. Deocamdată atât.

BARTOLOMEI ILIE – Bucureşti – Imaginile sunt foarte frumoase, spectaculoase chiar, dar... au fost realizate de calculator. Noi dorim desene care să ateste imaginaţie proprie, altfel...

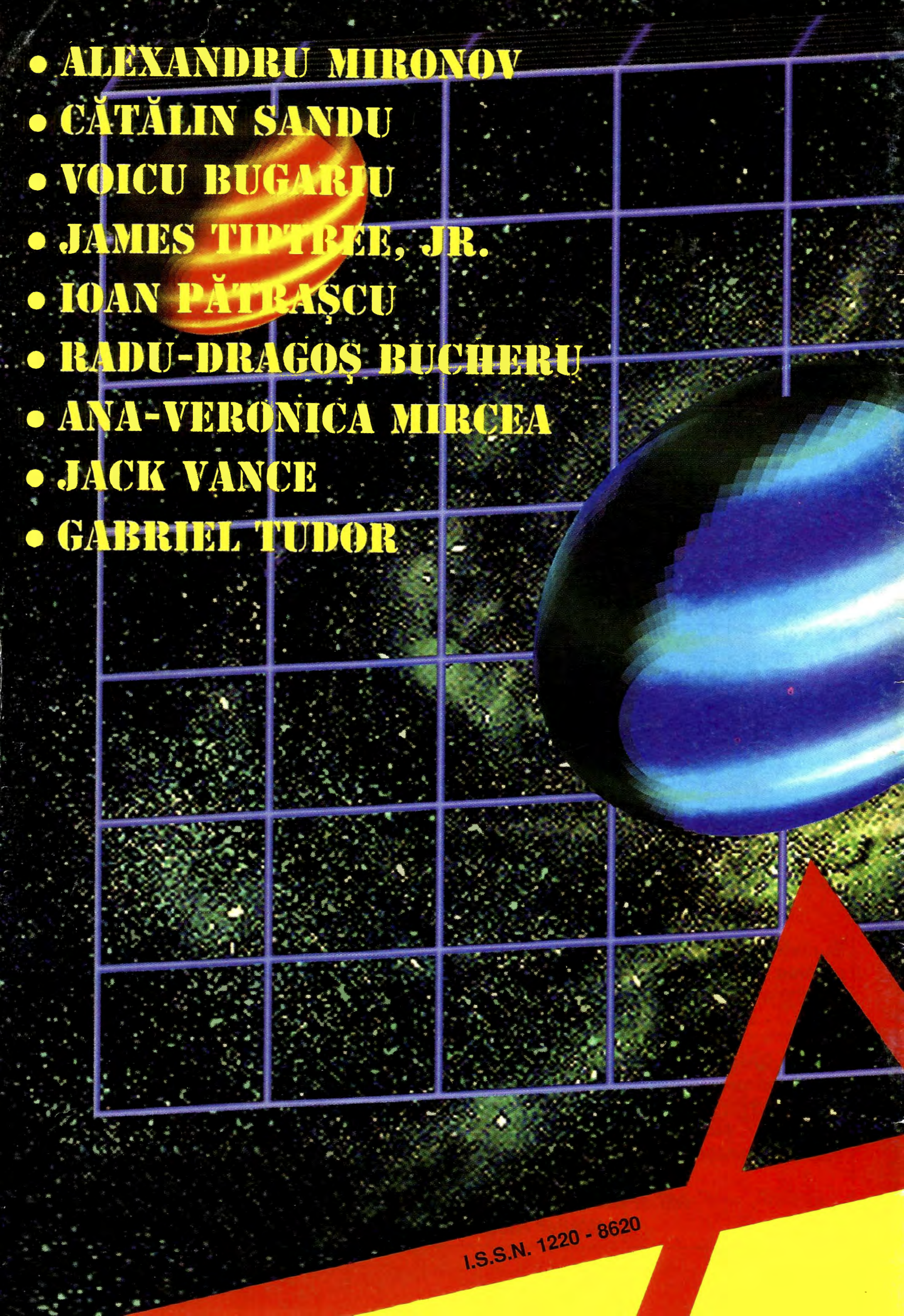
Mihai-Dan Pavelescu
Walter Riess

EVENIMENT SF

În perioada 15 - 18 martie 1996, Societatea Culturală BrAnt SF Promotion a organizat „Zilele Science Fictionului Braşovean – Glaciaţiune '96“, manifestare desfăşurată în cadrul ciclului de programe proprii „Mini Universitatea SF“.

Programul a cuprins dezbateri pe teme ca: „Fizica fractală, teoria haosului, sinergetica, dinamica sistemelor neliniare – prime „produse“ ale experimentului pe calculator“ – expunere interactivă susţinută de Florin Munteanu, cercetător ştiinţific la Institutul de Geodinamică al Academiei Române; „Filmul SF între artă şi avertisment“ – proiecţii în premieră în Braşov: „Hăitaşii“ - Cristian Lăzărescu şi „Game Over“ - Sergiu Dumitrescu, în prezentarea realizatorilor; „Mass media viitorului – viitorul mass mediei“ – masă rotundă - moderator Ioan Lungeanu; „Azi paranormal - mâine banal“ – masă rotundă - moderatori Călin Giurgiu şi Mihai Danciu; „Fenomenul OZN între farsă şi realitate“ – conferinţă susţinută de Leb Peter, Mihai Danciu, Reman Tibor (rUFOr).

Cu aceeaşi ocazie a fost organizat şi vernisajul expoziţiei de artă grafică SF.

- ALEXANDRU MIRONOV
- CĂTĂLIN SANDU
- VOICU BUGARIU
- JAMES TIPTREE, JR.
- IOAN PĂTRAȘCU
- RADU-DRAGOȘ BUCHERU
- ANA-VERONICA MIRCEA
- JACK VANCE
- GABRIEL TUDOR

I.S.S.N. 1220 - 8620